

Jesenice dz

BRCA

220030214, FEBRUAR

COBISS 0

KNJIČNICA JESENICE

ELEZAR

ELEZARNE JESENICE

SNEG

13.

FEBRUAR

1952

Br^{Ca}

V uredništvu časopisa smo ugotovili, da je tiskanim stranem ušlo nekaj informacij. Zato jih prilagamo.

Br^{ca}

ŠD Plavž je društvo s katerim pogosto sodelujemo. Iz kolofona je nenamerno izpadel njihov znak, zato ga z opravičilom dodajamo tukaj.

NAGRADNA KRIŽANKA

Prejeli smo štiri pravilno rešene križanke iz 12. številke, ki so jih poslali:

1. Matjaž Frelih, C. Revolucije 1b, Jesenice
2. Polja Pretnar, Smokuč 75, Žirovnica
3. Bogomir Vovk, C. Revolucije 1, Jesenice
4. Mija Dobravec, C. Revolucije 2, Jesenice

Vsi bodo prejeli knjižno nagrado.

Pravilno rešeno križanko iz 13. številke časopisa Br^{ca} in vaše podatke (ime, naslov) pošljite do 14. marca 2003 na naslov Društvo mladih Jesenice, Titova 55, 4270 Jesenice. Izžrebali bomo knjižne nagrade.

ŽELIŠ ČASOPIS PREJEMATI PO POŠTI

Časopis Br^{ca} bodo v naslednjem letu lahko prejeli le naročniki časopisa. Zato vas že danes vabimo, da postanete naročnik/ca časopisa Br^{ca} tako, da na naslov Društvo mladih Jesenice, Titova 55, 4270 Jesenice pošljete izpolnjeno spodnjo prijavnico.

Društvo mladih Jesenice
C. m. Tita 55, Jesenice

Br^{ca} PRIJAVNICA

Podpisani _____ želim na naslov

_____ prejemati časopis Br^{ca}

S podpisom se obvezujem, da bom v letu 2003 za prejete izvide, poslane po pošti, plačal stroške poštnine in tako razbremenil Društvo mladih Jesenice.

V/na: _____

Datum: _____ Podpis: _____

k a z a l o

čemu nato ???	...4
brca v občinskem svetu - komu služi napenjanje mišic?	...5
pita se!	...6
žmoht	...8
nov začetek - stara zgodba?	...9
game over oziroma ali je igre res konec?!	...9
vtisi iz lutkovne igrice	...10
brca brca	...11
tomo križnar - življenje in razmišljanje dipl. ekonomista, ki to ni	...14
predstavitev knjige - samomor iz zasede	...17
postnovoletni sindrom	...18
slovenska psihiatrija	...19
prometni problemi	...20
EU program mladina	...21
krona	...22
najraje kritiziram	...22
pustite me, dolgčas mi je!!!	...22

u v o d n i k

Živ!

No, pa smo tudi z Brco zakorakali v leto 03. Pa pravzaprav to ni nič takega, saj smo to leto že dolgo nekako klicali in ga nosili v sebi. S frazami kot je "saj bo bolje - leta dva pa tri" (torej, letos mora biti!!!!), jaz pa sem očitno za leto preskočila že v prejšnji Brci, kjer sem pod Uvodnik zapisala "december 2003". Kakorkoli, novo leto je pred nami ...

In verjetno bi ga vsak izmed nas rad kar najbolje izkoristil. Za nove dogodivščine, premagovanje še nepremaganih ovir, doseganje svojih osebnih najvišjih ciljev. Pri tem vsem vam želim čim več uspeha! Tu vmes nekje pa za nas tiči tudi naša Brca ...

Nekaj želja se je že uresničilo. Z objavo našega "Cenika zabave na Jesenicah" in Brce v prilogi Slovenskih novic, Plus. Pa tudi s prevladujoče dobrimi odzivi naših bralcev, ki so vsebine in obliko Brce pohvalili. Nekaj želja pa se še bo uresničilo, saj je vendar šele februar.

Zadnjo Brco je brala tudi ena od prijateljic moje mame. In je dejala, da jo preseneča, kako mladina danes resno in zrelo razmišlja. Da je Brca res pravi časopis. Da bi lahko bilo več tudi zabavnih vsebin, a da ji je všeč.

Moj odgovor na "ne-zabavnost" bi bil: verjetno se mladini stvari, ki se dogajajo v svetu in pri nas, ne zdijo zabavne. Ker tovrstnih zabavnih člankov niti ne dobivamo in tudi, ker ravno zaradi nestrinjanja s potekom določenih zadev tu brcamo ...

Zabavno - kaj je to? Kaj smešnega danes lahko objavimo? Še posebej, če želimo (tudi starejšim) bralcem predstavljati mnenja in stališča mladih in pri tem ne biti označeni kot "mladinci, ki tako ne vedo točno, kaj se dogaja". Sami se namreč ne norčujemo. Svet je postal resen že nekaj časa nazaj. Le naš odnos do te resnosti se morda zdaj zdi drugačen. Ker imamo druge (pisne, oblikovne ...) oblike izražanja, ker imamo Brco.

Zabavo nam predstavljajo vici, križanke, kratke zgodbe, stripi. Vse to pa seveda želimo in se trudimo vključiti tudi v Brco. Saj konec koncev svet gledamo tudi iz lahkotnejšega vidika, ga opazujemo z distance, kot da bi gledali film. In če človek ima tako perspektivo, je celotno življenje lažje, lepše in tudi bolj zdravo. To ravnovesje obeh perspektiv pa vzpostavljamo vsi, čeprav ga včasih - tudi mladi - izgubimo.

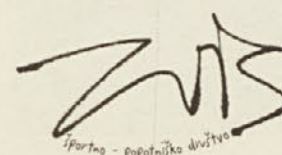
Naj vaši najbolj "neuresničljivi" upi v letu 2003 postanejo resničnost!

Lp, Romana Smagin, februar 2003

Romana Smagin

brcamo:

brcafon: 031 568 308 urednica: Romana Smagin, članki: Romana, Mirsad, Blaž, Maruša, Erik, Špela.
e-pošta: brcabrca@email.si; Miha, Nataša, Jerneja, Gaber, Neja, Fila, fotografija na naslovnici: Zelezar
priprava za tisk: Camera, Lj. fotografije: Peter, Klemen, Črt, Maja, Tomo, Jure, risba: Uroš, plakat: Jagoda
tisk: Cicero, Begunje oblikovanje: februar, 2003.

NATO [v ang.: North Atlantic Treaty Organization] je vojaško-politična zveza - ostalina militantnega evropocentričnega videnja svetovnega političnega prostora po drugi svetovni vojni - v katero nas bodo slovenske formalne politične elite popeljale s - taka je bila zadnja odločitev večine v državnem zboru - predhodnim posvetovalnim referendumom. Glavni argumenti, ki jih zagovorniki včlanitve (v nadaljevanju: pronatovci) navajajo v prid zveze NATO, pa prihajajo iz obnebeja varnostno-gospodarsko-politične racionalnosti. V tem kratkem besedilu bomo skušali nakazati, zakaj so ti argumenti trhlji, pričakovanja njihovih zagovornikov pa v najboljšem primeru zavajajoča in enostranska. Začnimo najprej s predpostavkami, ki nam jih (nevede?) lansirajo pronatovci, saj smo mnenja, da ravno te predpostavke najboljše razgaljajo zvezi NATO pripisane horizonte in perspektive, pa tudi ideologije samih pronatovcev. V pogojih globaliziranega sveta je vsakemu že na prvi pogled jasno, da je izhodišče ohranjanja in širitve te zveze zastavljeno iz evroameriškega pogleda na svet. In če smo drugim/drugačnim kulturno-civilizacijskim kontekstom, pogledom na bodočnost ter usodi skupnega sveta pripravljeni pripisati omejenost in neuravnoteženost, potem bi že najmanjša mera samokritičnosti zahtevala, da tudi temu evroameriškem (pogojno rečeno našemu) pogledu na svet pripišemo enake omejenosti. Velja, da je bil NATO ustanovljen z namenom ohranjanja kapitalistične narave zahodne hemisfere in vojaškega zadrževanja t.i. komunistično-socialistične "nevarnosti z Vzhoda". Zgodovina, ki je še daleč od svojega konca, pa je nazorno pokazala, da je NATO - kot eden osnovnih mehanizmov evroameriške hegemonije - to nalogo dobro opravil. Nekako naravno je bilo pričakovati, da bo NATO po opravljeni nalogi, podobno kot se je zgodilo z njegovim protipolom

Varšavskim paktom, po padcu berlinskega zidu konec osemdesetih počasi zamrl. A smo se naivni in v boljšo prihodnost preveč zazrti hudo zmotili. NATO ni namenjen smetišču zgodovine, bolj pesimistični pogled nas celo opozarja, da postaja vse bolj možen drugačen scenarij - da bo zgodovina postala smetišče zveze NATO in njenih akterjev.

č e m u

NATO je od samega začetka bil, je in bo tudi v prihodnje vojaški mehanizem za ohranjanje - iz zornega kota humanističnega projekta, demokratičnosti in uravnotežene blaginje za vse - globoko problematičnega kapitalističnega reda stvari. Prišli smo celo tako daleč, da se da NATO iz evropske perspektive videti celo kot mehanizem za zadrževanje EU.

A da ne zaidemo preveč in predaleč od osnovnega smotra tega pisanja - potrebno je opraviti z domnevnimi varnostno-gospodarsko-političnimi razlogi za včlanitev naše družbe v zvezo NATO. Pronatovci vse preradi pozabljajo, da varnost ni nekaj, kar nasprotuje svobodi, še rajši pa pozabljajo, da varnost ni in ne more biti utemeljena na represivno-vojaški logiki. A človeške izkušnje in znanja so nas že dolgo nazaj pripeljala do spoznanja, da je varnost najprej psihosocialna kategorija, šele potem vojaška ali policijska. V slavljenju politično-ekonomske nadvlade so pozabili na kulturne, socialne, ekonomske in politične vidike varnosti. Mnenja smo, da jih ni veliko med nami, ki si želijo, da bi nam varnost vsakodnevne življenja zagotavljale bodeče in/ali naelektrene žice, vojaški kordoni ter policijske patrulje; od takšne plati evroameriške vizije varnosti se je zagotovo potrebno kaj naučiti, predvsem pa je nujno poiskati druge poti za medsebojno prihodnost, pa naj nam protestantsko komolčarstvo in sodobni poblagovljeni narcisistični fetišizem še tako godi. Varnost in svoboda se dopolnjujeta, aktualni razvoj t.i.

N A T O ???

globalne protiteroristične vojne pa nam skuša dokazati ravno nasprotno: da se moramo zavoljo (ne)varnosti odreči svobodi. Tak splet varnosti&svobode pa gre - najbrž zgolj nehoti in nenamerno, a ne - na roke represivnemu in reakcionarnemu reševanju sodobne krize kapitalističnega reda stvari.

Priščimo še nastavke za gospodarske dobrobiti, ki naj bi nam jih prineslo članstvo v zvezi NATO. Nekih neposrednih gospodarskih pridobitev si ne kaže obetati, posredne (v obliki tujih vlaganj, večje ekonomske prepoznavnosti in povečanja gospodarsko-političnega ugleda Slovenije) pa ostajajo bolj kost za ekonomistično metafiziko. Ko smo že tu, spomnim se "opitmističnega" vprašanja nekega mladega in nadobudnega Jeseničana na krogli mizi o perspektivah mladih in mladine na Jesenicah, ki se je pred leti odvijala v tukajšnji gimnaziji: velenjene govorce - med njimi je bil tudi dr. Jože Mencinger, rektor ljubljanske univerze, med drugim tudi Jeseničan - je vprašal, zakaj se Slovenija ne potruži bolj, da nas sprejmejo v zvezo NATO, češ, potem bomo "pa v fabriki lahk' spet tanke delal!". Ne me basat s to patriotsko sprevrženo retrogardo, sem si mislil takrat, dandanes pa so take argumentacije vredne globoke zaskrbljenosti! Sodeč po tem, kje sta danes tako Slovenija kot NATO, bodo pri nas na pomenu pridobile le politično-birokratske elite, v ekonomskem smislu pa - razen kakšne kleparije in odpada za NATO železje ter posrednih in obrobni napol mafi-

jskih koristi ter (po)sive ekonomije vsled morebitnih oporišč - pridobitev ne bo kaj prida. Je že tako, da je NATO vojaško-politična zveza, gospodarska zveza pa je predvsem EU.

Pisani svet, v katerem živimo, postaja vse bolj enotno - pod vladavino trga in represije t.i. pravne države - totalitarni svet. Govorijo nam, da je to edina alternativa, edini realistični krasni novi svet. Mi pa vemo, da temu ni tako. Zapoznili zametki slovenske razprave o včlanitvi v NATO so hudo obremenjeni s t.i. realizmi: realpolitiko, realnimi mednarodno-političnimi razmerami, realnimi vizijami in alternativami... tudi vojna in vojaški sistemi so prekleto "realni". Pri nas se je v zadnjih mesecih glede Slovenske vojske (a nima nazornega imena ta "naša" vojska) zgodil zanimiv obrat, tako značilen za perverzno shizofrenijo sodobne oblasti: skoraj čez noč so glavni protagonisti profesionalizacije vojske začeli groziti, da če ne gremo v NATO, bomo morali pa spet uvesti naborniški sistem. Še ne dolgo nazaj pa smo jih morali zadrževati, da se ne z grobovi svojih prednikov zaklinjali nad "nepovezanostjo profesionalizacije SV in vstopanjem v NATO". Zakaj si že enkrat ne bi dovolili, da nam zagrozijo: če ne

gremo v NATO, bomo pa vojsko uknili!

Naj zaključimo: dandanes že povsem osnovno razgledan človek ne zmore videti dobrobiti vključevanja v NATO, preprosto že zato, ker jih ni. Zakaj bi imeli še enega gospodarja več? Čemu nam bo vojaško zavezništvo v dobi, ko vsi - celo ameriški Bush - govorijo o miru in iskanju sreče? Nam mar lažejo, nas zavajajo? Vsem je jasno, da tudi slovenske politično-gospodarske elite ob asistenci kulturniške smetane in aktivni podpori t.i. stebrov družbe parazitirajo na telesih ustvarjalnih in spoštovanja vrednih ljudi. Zdaj jih bomo poslušali in se pustili vključiti še v vojaško zvezo? Vprašanje vključitve (ali se vam podobnost z angleškim izrazom "plug-in" ne zdi zanimiva?) v NATO je najpogre moralno-etično vprašanje, torej vprašanje o dobrem, umerjenem in kvalitetnem življenju v globaliziranem svetu, šele nato obrambno, vojaško, ekonomsko, mednarodno-politično.... Fantje in dekleta s priimki Janša, Kacin, Rupel, Grizold, Drnovšek ali Lipič že ne bodo na kakšnem bogu za hrbtno, a z nafto ali drugim "zlatom" bogatem ozemlju žrli prahu in v strahu pričakovali naslednji strel narodnoosvobodilnih uporniških enot, ne, ti tipi bodo še naprej v klimatiziranih prostorih, ki jim bo navadni (ne)profesionalni vojak lahko prisostvoval le posthumno, pa še to le za to, da "osebam s priimki" razpadajoči kadaver ne bo zaudarjal.

(Mirsad BEGIĆ)

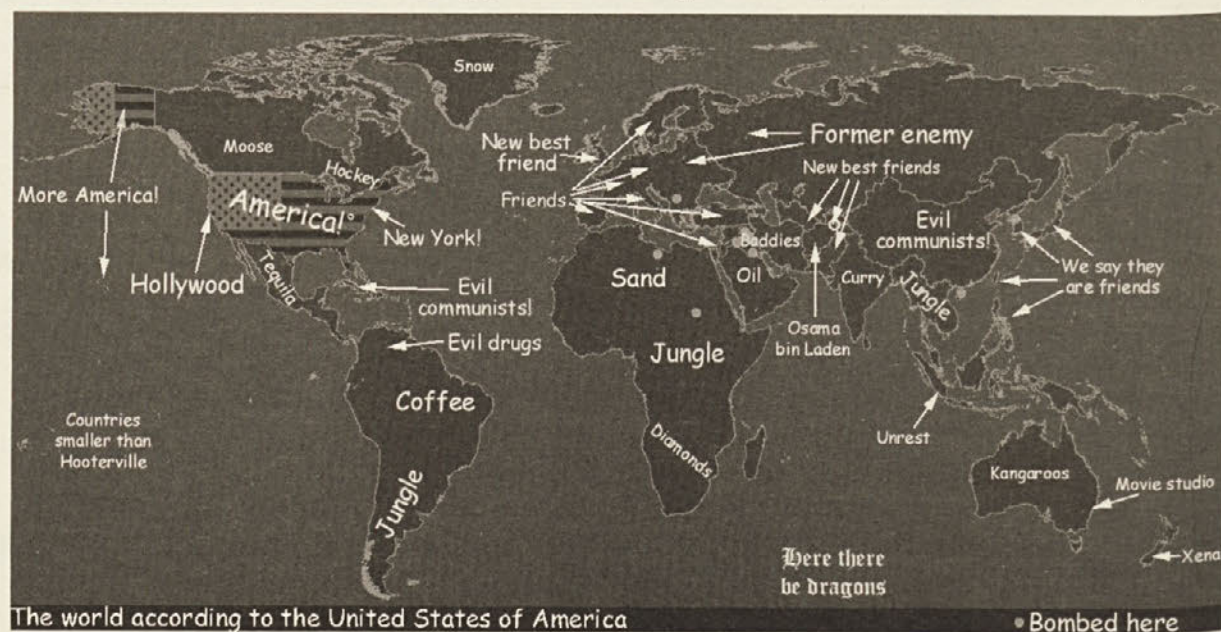
komu služi
napenjanje

mišic?

V prejšnji Breč smo na kratko predstavili dosežene rezultate na lokalnih volitvah in komentar k doseženemu. Glede na to, da je Breca sedaj prisotna tudi pri sprejemanju odločitev v Občinskem svetu (OS) Občine Jesenice je prav, da tudi poroča o tem, kaj se dogaja. V času od zaključka redakcije za prejšnjo izdajo je OS zasedal dvakrat. Prvič na konstitutivni seji 12.12. 2002 in drugič 23.1. 2003. Nekaj vtisov s teh dveh zasedanj, še zlasti pa o dogajanju v zvezi z (ne)izvolitvijo kandidatov za podžupana, sem strnil v naslednjih vrsticah.

Konstitutivna seja OS je že v časovnem smislu presegla pričakovanja. Zgolj za sprejem poročila o volilnih izidih, za potrditev mandator svetnikov in župana, izvolitev enega od dveh kandidatov za podžupana, predstavitev članov OS občinske uprave, imenovanje članov Komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja ter predstavitvi županovega programa je OS potreboval skoraj štiri ure. Precejšen del tega časa je OS posvetil izvolitvi enega podžupana (iz vrst LDS) in neizvolitvi drugega (iz vrst ZLSD). Očitno dogovori predstavnikov političnih strank pred zasedanjem OS niso obrodili sadov, saj svetniki niso potrdili drugega kandidata za podžupana. Očitno je bilo, še zlasti potem, ko je OS na podlagi predloga SDS izglasoval umik te iste točke (torej predlog za izvolitev podžupana, ki bi pokrival področje družbenih dejavnosti) z dnevnega reda drugega zasedanja OS, da so LDS, SDS, SMS in SLS strnili svoje vrste v zvezi s predlogom za izvolitev podžupana. Glede na to, da so omenjene stranke dvakrat nasprotovale županovemu predlogu, je sedaj očitno, da so prav te stranke tiste, ki naj oblikujejo predlog za imenovanje drugega podžupana. Glede na to, da ima le župan formalno pravico predlagati kandidate za podžupane se namera omenjenih strank lahko izjalovi tako, da županove podpore ne dobi noben kandidat, ki bi ga predlagale te stranke. Razen v primeru, če bo župan funkcijo opravljal nepoklicno (ker, kot je sam dejal, se želi počasi upokojiti; beri: prenesti opravljanje nalog na mlajše), bi lahko pristal na predlog teh strank in OS predlagal kandidata izmed svetnikov teh strank. Lahko se naredi tudi to, da drugega podžupana OS ne bo izvolil in bo župan naloge s področja družbenih dejavnosti opravljal kar sam, kar pomeni tudi to, da bi lahko funkcijo opravljal poklicno.

Ob tem velja opozoriti še na to, da sta LDS in ZLSD stranki, ki imata v OS največ sedežev (osem oziroma šest) in da bi lahko uskladili svoje interese ter jih uresničili s skupnim nastopom pri sprejemanju odločitev v OS. A je očitno, da se vzorec sodelovanja teh dveh strank na državnem

PITa se!

nivoju na lokalni ravni ne ponavlja. Zakaj je temu tako in kakšne bodo posledice te napetosti za prebivalce, pa bi bilo prav gotovo zanimivo vprašanje za kakšnega raziskovalca.

Ob povedanem o prvi seji tako lahko ugotovimo, da je bila namenjena demonstraciji moči oziroma demonstraciji novega razmerja sil, medtem ko je druga seja (kljub neobravnavanju točke dnevnega reda o izvolitvi podžupana) minila v bolj spravljenem tonu. Ta seja je (s prekinitvami), za razliko od prejšnje, časovno sicer trajala nekoliko dlje, saj je bila zaradi zasedanj odborov prekinjena. A kljub vsemu se zdi, da so konkretna vprašanja terjala konkretne rešitve in je bilo zato manj možnosti za demonstracijo politične moči, kar je prav gotovo prispevalo k temu, da so bile točke dnevnega reda obravnavane in odločitve sprejete razmeroma hitro.

Druga seja je med drugim prinesla tudi odločitev oziroma izvolitev članov komisij in odborov ter Nadzornega odbora tako, da ima Občinski svet po novembrskih lokalnih volitvah končno vse organe, ki sedaj lahko normalno začnejo z delom. Pričakovati je bilo, da bo oblikovanju komisij in odborov namenjena prva seja, a kot se je izcimilo, je bilo za ta dosežek potrebnega več napora. Za dokončno ureditev vprašanja glede drugega podžupana pa bo potrebnega še nekaj dela in predvsem politične volje.

Glede na to, da OS ni v celoti potrdil zapisnika prve seje, se lahko zgodi tudi to, da se bodo zadeve še dodatno zapletle. O tem pa je zaenkrat še prezgodaj karkoli reči.

Nekaj prvih ovir je OS že preskočil in je tako pripravljen za delo. Nekaj več dela bo še potrebnega za izvolitev podžupana, ki bo pokrival področje družbenih dejavnosti. Glede na to, da je socialno stanje v občini vse prej kot navdušujoče in da člani OS zavirajo postopek za izvolitev drugega podžupana, je treba reči, da bi morali svetniki več pozornosti nameniti reševanju dejanskih problemov in se manj posvečati napenjanju mišic. Toda OS je politični organ in med politične aktivnosti nedvomno sodi tudi napenjanje političnih mišic. O tem, kakšen rezultat bo prineslo to napenjanje mišic, pa drugič.

Blaž Račič

Tudi v

tokratni številki Brce smo del našega časopisa posvetili anketici. Kratki in jedrnat. Tokrat smo z vprašanjem pokukali malček v prihodnost Jesenic in tudi v razpoloženje ljudi glede valentinovega. Odzivi so bili zopet različni, morda za odtenek preveč pesimistični (?!?!le kako?), vendar se je našel tudi prostor za pozitivna mišljenja. Pri prvi anketiranki sva si z avtorjem dovolila manjši popravek prvega vprašanja in sva gospodično povprašala kako vidi Slovenijo čez dvajset let, zanimiv komentar, sicer si pa kar preberite ...

Kot rečeno, sta bili vprašanji:

1. Kako vidite Jesenice čez 20 let?
2. Ali boste namenili kaj pozornosti valentinovemu?

Dunja, 23 - Zagreb

Slovenija se mi je že vedno zdela lepa in razvita dežela, čez dvajset let bo pa še bolj pred Hrvaško ...

Valentinovemu posvečam malo pozornosti, ker mislim da ne potrebujemo praznika, ki bi nas usmerjal k pozornosti do ljubljenih. Mislim, da bi morali sami narediti tako, da bi imeli vsak dan valentino.

Jure, 53

Jesenice vidim čez dvajset let, kako naj se lepo izrazim, v zelo slabem položaju. Slabo kaže glede delovne dobe, ki si jo na Jesenicah težko nabereš, perspektiva je vsekakor slaba.

Mogoče se bom malo odrezal ... odvisno kakšna je ženska.

Jasna, 18

Glede na to, da se stvari iz-boljšujejo, mislim, da bo stanje veliko boljše.

Do zdaj ni bilo nič pametnega, letos se bomo pa fajn poseksali.

Maja, 18

Slabo, mislim, da je prihodnost bolj slaba.

Nič še ne razmišljam o tem, kakor bo, a ne.

Marjan, 60

Upam da bo boljše, do sedaj se je bolj malo premaknilo, sedaj se sicer že veliko dela (Stara Sava), vendar se pozna, da Železarna ni več pri denarju.

Ne vem, nimam nič proti temu. Sam sem iz generacije, ki to ni poudarjala, če pa mladim paše, pa kar.

Tanja, 25

Imam občutek, da se obrača na boljše, vendar prepočasi.

Glede valentinovega pa še ne vem, kakor bo.

Tanja, 19

Zlata, 23

Že nekaj časa me ni na Jesenicah in tudi v prihodnosti bom kje drugje.

Valentinovo je daleč, do takrat se lahko še marsikaj naredi.

Urša, 19

Mislim, da ne bo boljše, ker bodo ljudje isti, stare stvari se bodo obdržale in ovi-rale razvoj novih.

Valentinovo bo romantično in oh in sploh! Treba se je prepustiti dogodkom.

Aleš, 21

Imam občutek, da se Jesenice razvijajo na boljše.

Za valentinovo pozornost bo, načrtov pa še ni.

Zdi se mi, da se stanje na Jesenicah popravlja ...

Valentinovemu vsekakor namenjam pozornost, dragemu bom naredila srčka.

Prizorišče alpske smučarske tekme v slalomu za ženske. Režiser pokaže transparent oboževalcev ene od tekmovalk: Let the Prettiest Girl Win!!!. Uganite, katero državo neimenovana smučarka zastopa ...

Primorcem ni potrebno imeti zimske avtomobilske opreme. Kljub temu, da že zgolj letna guma pri nizkih temperaturah in vlagi ni varna, da o dejanskih razmerah v zadnjem času ne govorimo. Pri tem pa je res čudno, da državna malha (še?) ne vidi še enega možnega vira dohodka v tem...

Iščem te ...

*Da bi pil iz
mojih ustnic
(lahko dobesedno).*

*Da bi se napajal z
mojim vonjem
(in s feromoni).*

*Da bi se grel z
mojo ekstazo
(ki se rodi iz tvoje).*

*Da bi se pokrtil z
mojim dihom
(in z mano sanjal).*

Neja

Otroci so naše največje bogastvo. Dokler so moji. Tvoj otrok pa naj se ne sliši, ne vidi, zanj naj se ne ve. Ko moj otrok odraste, nočem nikoli več videti nobenega otroka pred našim blokom. Tisti, ki niso iz našega bloka, naj gredo pred svoj blok. Kdo bo pa cel popoldan poslušal razposajen otoški vik in krik (da o kregu in joku niti ne govorimo). Poleg tega otroci marsikaj umažejo. In celo uničijo. Saj jih vendar noben ni vzgojil. Doma tako nimajo časa, treba je služiti kruh ... šoli je pa tako vseeno. Moj otrok ni nikoli nič uničil. Moj pa ne! Trava pred našim blokom ni namenjena otroškemu rajanju, jo bodo uničili, ko bodo igrali nogomet. Sicer bomo pa travnik tako ali tako zaasfaltirali in naredili parkirišče za avtomobile. Svoj avto hočem parkirat pred svojimi vhodnimi vrati. Mož svojega prav tako in tudi oba otroka svojih avtomobilov ne nameravata puščat na drugem koncu travnika. In če se otroci igrajo na zelenici, potem splašijo našega najboljšega prijatelja, ki na tem travniku tako rad opravlja svoje potrebe. Ja kam bo pa šel? Poznate v bližini še kak drug kraj, kjer se bo naš ljubi, zlati, pridni, luškani kuža lahko v miru naigral?

Žmoht

Žmoht

Sliši se sočno, sliši se vabljivo, sliši se obetavno ... Tudi vidi se tako! Predstavljam vam mlado (predvsem po letih) jeseniško gledališko skupino, ki že skoraj desetletje dokazuje, da kultura na Jesenicah le ni taka kura, kot sem pisala v prejšnji Brci in da gledališka dejavnost v našem mestu že dolgo ni več odvisna zgolj od "stare", že uveljavljene skupine Gledališča Tone Čufar. Fante in dekleta, ki so večinoma v študentskih letih, sem povprašala, kako vidijo svojo dejavnost v danih okoliščinah, kdo sploh so in kako delajo ...

Pred kratkim ste si nadeli ime Žmoht ...

Ja, res je. No, nismo si ravno nadeli imena, prišlo je bolj samo od sebe. Na Vidovem zeljniku je zraslo ...

Brez imena pa ste torej na sceni že kar nekaj časa ...

Osem let smo bili. Neimenovani, deveto leto pa je končno prišlo, samo od sebe, tako kot smo si vedno predstavljali. Ampak to, da smo bili Neimenovani, še ne pomeni, da smo bili tudi neznani. Ravno obratno ... (ha, ha, ha).

Kdo ste pravzaprav trenutni 'žmohtovci' in kako ste med seboj povezani?

Če se ne motim, ni med nobenim kakšnih sorodstvenih vezi, drugače smo pa noro povezani. Vsako leto bolj in bolje! Postava Žmohta je še vedno bolj ali manj enaka: Anja Lotrič, Nika Savinšek, Urška Šlibar, Neja Šmid, Katja Stušek, Vid Klemenc in Marko Janša smo skupaj že od vsega začetka, kasneje pa so se nam pridružili in z nami tudi ostali še Blaž Branc, Tilen Kosmač, Jure Razingar in Luka Poklukar.

Koliko žmohta vam prinese vaše ustvarjanje?

Od ena do deset? Deset!

Glede na to, da ste pred-

stavniki mlade gledališke generacije, ste se verjetno že srečali s problemom uveljavljanja, tako pred publiko kot pred starejšimi skupinami ...

Uveljavljanja pravzaprav niti ne opaziš ali se sprašuješ o njem. Delaš najboljše kar zmoreš, trudiš se biti dober, pokažeš pred publiko kaj si ustvaril, potem pa pride neke vrste uveljavitev sama od sebe. Važno je, da daš od sebe najboljše kar lahko, važno je, da se v prvi vrsti uveljaviš sam pred sabo.

Menite, da je ta problem za vas bolj lokalne narave ali je to splošna ovira na poti mladega igralca ...

Uveljavitev je posebno težka, če se z igranjem profesionalno ukvarjaš in tudi stremiš k temu, da bi bil čim bolj poznan, cenjen in jasno, uveljavljen. Pri amaterskem teatru, pa kot smo že rekli, na uveljavitev gledaš z drugimi očmi. Res pa je, da tudi amaterski igralci želijo svoje ustvarjanje predstaviti čim širši publikii.

Na Jesenicah ste - vsaj pri publikii - nedvomno priljubljeni. Povabljeni pa ste že bili na različne konce Slovenije ...

Na Jesenicah je precej stalna publika. Ve, kaj

lahko od nas pričakuje, mi pa tudi vemo, kaj lahko pričakujemo od nje. Poznamo se. Publika je zelo živ in zelo pomemben del gledališča. Če imaš publiko, ki te podpira in ti je sposobna povedati argumentirano kritiko, si lahko samo vesel. Z gostovanji je mogoče malo drugače, vendar imajo tudi nek poseben čar. Nikoli se ne sprašujemo kakšna bo publika, temveč kakšen bo oder. Hecno, ne?

Zanimivo ... Kakšne igre pa sicer izbirate izbirate in ali so vam vedno pisane na kožo?

Iger ne izbiramo sami, ampak jih izbira režiserka Bernarda Gašperčič, ki nas že tako dobro pozna, da ve kaj nam je všeč in kaj ne. Je pa res, da je

vedno izbirala zelo raznolike igre. Tako dramaturško, igralsko in režijsko. Všeč nam je bilo. Če smo slučajno kdaj pomislili, da ta predstava pa ni za nas, smo znali poiskati, sami ali ob pomoči, tisti žmoht v predstavi, ki nam je dal energijo za naprej.

Menite, da ste dovolj močni, da bi se povsem prijeli ali pa je to morda za koga izmed vas le vmesna postaja-če se ne motim, k stvari vsi le ne pristopate zgolj amatersko-ljubiteljsko?

Čas bo pokazal svoje, vendar smo pa zaenkrat še vsi amaterji - ljubitelji.

Pred kratkim ste začeli s predstavami nove igre - 'Portret planeta'. Te ste se še posebej veselili ...

Portret planeta je predstava, ki jo enkrat ljubiš drugič sovražiš (ne dobesedno sovražiš, ker to tako ali tako ne moreš, ker je to tako kot bi sovražil del sebe). Vse je odvisno kaj prispevaš k predstavi in koliko samega sebe daš. Tega pred začetkom vaj za predstavo seveda nismo vedeli, zdaj tik pred premiero se občutki še bolj vzdolžajo. To je recimo pri tej predstavi žmoht, odkrivaš in spoznavaš jo postopoma, prizor za prizorom, stavek za stavkom.

Kako ste zadovoljni z njo sedaj, ko ste jo že pokazali pred publiko in kakšni so bili odzivi?

Smo prijetno presenečeni!

Ste kdaj naleteli na povsem negativen odziv?
Ne, nismo.

Kako se vi soočate s kritikami?

Kritik je premalo. Želimo si, da bi si več predstav ogledali gledališki kritiki. Vsako mnenje je dobrodošlo, če gre pa za mnenje nekoga, ki je s področja, pa je to lahko neka smernica za naprej.

Kaj Žmoht še načrtuje v tekoči sezoni?

Razen, da se enkrat prebijemo še v prestolnico pokazat svoje delo, si bomo še naprej dopisovali na mailing listi (ha, ha, ha). Prezgodaj je še, da bi govorili kaj bomo v GTČ počeli drugo leto. Nas pa ne skrbi, da se ne bi našlo kakšnega dela.

Ste odprti za nove člane, v primeru, da bi se vam še kdo rad pridružil?

Mi tako ali tako vse izglasujemo. Torej lahko tudi novega člana. Samo kampanijo mora imeti dobro. Ne, resno, avdicij zaenkrat še nismo

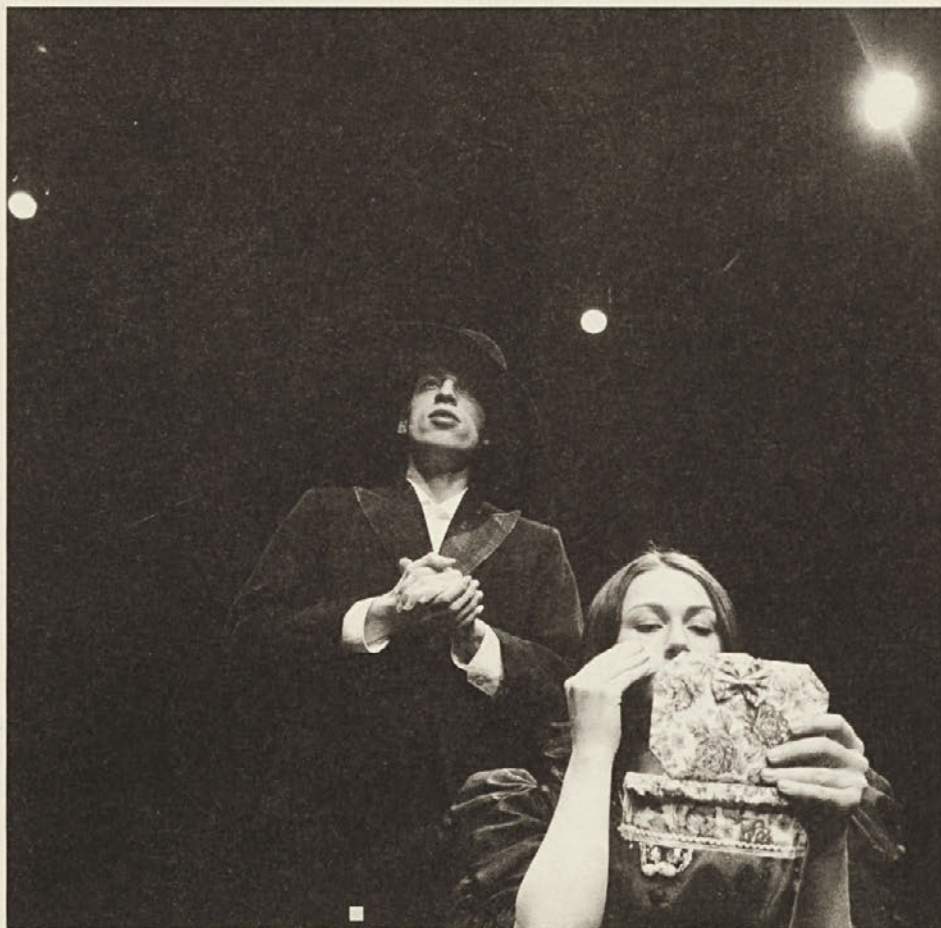
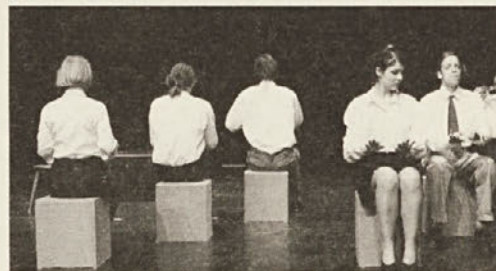

imeli, če pa bomo koga potrebovali, se bo pa že izvedelo.

Kje in kako vas lahko simpatizerji kontaktirajo?

Prvi naslov je še vedno GTČ, stranski, kjer pa bodo vsi nadvse dobrodošli, pa: zmoht@yahooogroup.com. Tudi kritike so dobrodošle.

Maruša

nov začetek - stara zgodba ?

Tokrat sem se odločil malce pošariti po našem ljubem prazniku. Oziroma praznovanju novega leta. Vsako novo leto se poslovimo od starega in se polni dobrih želja in upov in vsega podamo v novo leto. Danes sem med anketiranjem dobil zelo dobro mnenje o nekem prazniku, vendar se to mišljenje z lahkoto prezrcali na dobro večino praznikov.

Gre namreč za to, da se vsak lahko vpraša za začetek, kam je naša ljuba civilizacija prispela, da potrebuje točno določene dni na leto, da opravi nekaj kar bi morala početi vsak dan. Izgleda da so prazniki (božič, valentinovo, novo leto, dan žena, dan boja proti aidsu nenazadnje in še cela košara drugih) postali nekakšen ventil. Oziroma nekakšen čuden obliž moralno in čustveno otopeli družbi 21. stoletja. Priložnost, da nadoknadiš zamujeno skozi leto. Vsako leto mine hitreje. In vsakodnevno življenje pušča vedno manj trenutkov za razne dobre, nežnosti, pozitivnost.

In zato so prazniki. Enkrat na leto za vsako stvar tako-rekoč. Nihče se pa ne vpraša, ali ni vsak dan nov dan, a ni veliko otrok lačnih in prezebljih vsak dan. Kje so šele razne bolezni in cel kup problemov za katere družba, gluha

od rožljanja z orožjem in jeziki, ne najde posluha. En dan v letu za vsako stvar je odločno premalo. Dejstvo, da je do tega prišlo, je skrb vzbujajoče. Še bolj pa dejstvo, da je večina teh praznikov že prišla pod okrilje

zaslužka željnih kapitalistov, ki jih obrnejo v svoj prid. Čez teden dni so pa stvari na starem tiru.

Kot da nič ne bi bilo. Kot da so bile dobre misli in želje samo del evforije, samo osamljen krik v noč, ki se porazgubi. Ali sploh še obstaja čar, ali ne ugotavljamo počasi a zanesljivo, da vse skupaj blede ... Vsak dan bi v glavah moral biti valentinovo in božič in novo leto. Vendar vsi dobro vemo, da je vse prej kot to.

Erik Jogić

GAME OVER oziroma ALI JE IGRE RES KONEC?!

Pred nekaj meseci je kar nekaj Jeseničanov (pa še koga drugega) presenetila vest: GAME OVER NA LESTVICA!!! Še vedno imamo v spominu

nam drage heavy metale z Jesenic. Ampak to je bilo precej nelepno presenečenje - kar naenkrat so se vsepovsod začeli pojavljati trije lepo oblečeni, odišavljeni in sfrizirani poskakujoči fantki. Potem pa slišiš tisti plehki, edino kake-mu otročičku všečni pop.

Seveda se vsak izmed malo starejše generacije dobro spomni naših, Jeseniških, GAME OVER. Mi mlajši pa smo preposlušali še in še zgodbic in pripetljajev. Štirje čupavci, oblečeni bolj ali manj v črno, z mrkimi pogledi, ki so v Kazini težili, če lahko šolske bone menjajo za pivo. Ampak, da ne bo pomote, oni niso bili kar tako, ni bil to le imidž hudobnih fantov, ki v neki garaži trgajo strune in brez veze preigravajo tuje

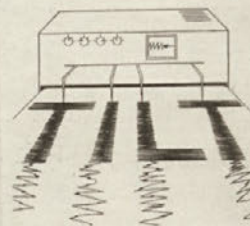
komade. To je bil pravi rock'n'roll. Bili so pravi pravcati bend, ki je kar precej koncertiral po Sloveniji, najodmevnejši pa je bil prav gotovo nastop v Križankah, na Novem rocku leta 1989. Tudi kaseto z naslovom TILT! so izdali, komad "Too Short" pa je, vsaj na Jesenicah, postal že kar legenda.

No, dovolj o njih, rada bi izpostavila nekaj drugega in sicer, kakšen je sistem v tej deželi, da dopušča tako, milo rečeno, podlo krajo. Neki Domicelj si lahko privoščiti tožbo proti Jonasu, ker je Domicelj, ker ima denar, ker je "faca", mi pa lahko le nemočno gledamo tiste osladne pojoče dečke, kako se norčujejo iz vesoljne Slovenije. Pa da bi se vsaj norčevali! Ne, smrtno resni so, medtem, ko si objokane

najstnice pulijo lase, nam pa gre zraven na kozlanje. Glede pravic in kraje pa se izgovarjajo na nevednost. Seveda, kaj pa so vedeli, kaj pa ti mlečnozobi pozerji vejo. Potem so pa še argumenti kot: kaj pa niste zaščitili imena. Ja kdo pa to dela na slovenski sceni, vas vprašam. Je tudi Domicelj zaščitil tisti svoj Brez zavor? Sigurno

ne! Torej imamo pri nas dvojna merila. Res lepo. Bomo to dopustili? Ne, ne smemo in nočemo. Igre še ni konec.

GAME OVER

mojca_pokrajculja iz 1. vrste fantov

vtisi iz lutkovne igrice

Pridni ustvarjalci iz lutkovnega gledališča Ringo raja pri DPD Svoboda France Mencinger so sicer že pred novoletnimi prazniki orga-

nizirali lutkovno igrico za otroke z naslovom Zajček išče mamo. Predstava se je dogodila v Kulturnem domu na Slovenskem Javorniku.

Da so se otrokom dopadli, ni potrebno posebej poudarjati. Zanimivo pa je, da tudi starejši obiskovalci igrice nismo bili razočarani. Lepo narejen gozdni ambient, pristrčne lutke in vlogam primerni igralski glasovi so uspeli ustvariti dobro vzdušje med otroci in ostalimi. Zajček Špela in gozdar Aleš sta - prva s svojim melodičnim pripovedovanjem, drugi pa tudi z gozdarsko opremo in kasneje kitaro - osrednji vlogi uspešno izpeljala, trud vseh skupaj pa je bil poplačan s skupnim petjem obiskovalcev ob kitari in bučnim aplavzom na koncu.

Če zaključim - tovrstnih igrice se najbolj veselijo otroci, saj se ob njih tudi česa naučijo, starši in drugi se ob iskrenih

pripombah otrok lahko nasmejijo, vsi pa prijetno zapolnijo urico ali dve sicer morda turobnega poznega popoldneva. Zatorej so to gledališčna zvrst, ki bi lahko večkrat pestrila kulturne programe na različnih lokacijah na Jesenicah.

Romana

Takole izgleda najnovejši helikopter, ki ga izdelujejo za ameriško vojsko. Helikopter se pritrdi na hrbet in tehta 40 kg. Z ročico pilot vodi vodoravni ali navpični let, z

njo pa tudi regulira dovajanje goriva in s tem brzino. Pilot vzleti in pristaja na nogah. Mogoče ne bo več dolgo, ko bomo tudi mi s takole pripravo lahko odšli na izlet, smučarji pa niti žičnic ne bodo potrebovali.

Motor teži 01 kg vleče tovar

Pesem po naročilu

Ujet v trenutku

tišine ...

svoboden

Dnevi hrepenenja

so mimo.

Zima.

Belina

Toplota kristalnih oblik

greje mi lica.

Divjina ko šopam

s pogledom,

ki pušča da švigajo

miselne strele

kjerkamor želijo.

Tišina ...

ostaja.

Ves bum ki dogaja

v glavi

izgublja se v soncu,

ki taja vidike

zimske idile.

To noro življenje,

ki bije.

Pozablja na mene,

ko nočem naprej.

Kakšno olajšanje ...

Ker hoče, da je,

ta tišina

Vovk

Handwritten signature "C. O." with a large "2" above it and a date "12/15/50" to the right.

Brali smo lahko, da je gospod Bush nekatere predstavniške sedme sile "vpisal na orožne vaje". Da bodo v "morebitni" iraški vojni znali poročat s terena, ne da bi izdali položaj enote, ki jo bodo spremljali.

Seveda je to dejanje zopet sprožilo dileme (ki to seveda niso) o vplivu, oz. priisku in selekciji informacij pri tem. Še dobro, da je naša mala Brca v Sloveniji, na Jesenikah, da referendū o NATU šele bo in da Drnovšek zaenkrat še ne kaže takega apetita...

mi pa tehtamo
resnico

Po kolikarjih se šepeta, da je nakup "vladne palače" in ureditev Prostoru za popivanje Bubijskega prostora finančno precej izpiral. Sedaj baje zaračunavajo (prej vedno brezplačne) prevoze v Ljubljano s KJŠ-busom. Srce (ali denarnica) pa jim še ni povsem otrdelo. Če se prijaviš mesec vnaprej in s 2x mesečno avtobusni prevoz še vedno brezplačen, ostale viltende v mesecu pa se z KJŠ-busom se vedno lahko pejšiš vendar za ceno, ki naj bi bila enaka (ali vsaj približno enaka) ceni prevoza z vlakom. Zaupajte jim svoj glas tudi na naslednjih KJŠ-volirvah!!!

življenje in razmišljanja diplomiranega ekonomista, ki to ni tomo križnar

intervju: Romana

foto: Tomo

14. januar 2003

Oseminštridesetletni Tomo je Gorenjec, ki svoje življenje živi drugače kot večina. Svojemu srcu in občutjem dovoli, da mu narekujejo pot. Njegovo delo je največkrat zunaj meja Slovenije, opravlja pa ga z energijo, z veseljem, s sočutjem. Pravzaprav bi temu "delu" lahko rekli kar poslanstvo. Ki pa nikakor ni vezano na njegovo izobrazbo: diplomirani ekonomist.

Njegova področja delovanja tako sežejo od popotništva, raziskovalstva, fotografiranja in snemanja do pisateljevanja, predavateljstva in danes še najbolj razpoznavnega aktivnega delovanja za pravice zatiranih ljudi. In to v prevladujoče kapitalističnem svetu, ki ceni le materialno blagostanje in mu pri tem ni mar za sočloveka. Zato je tudi Tomo Brca.

Tomo, kdaj in kako se je tvoje "drugačno" življenje začelo?

Jaz mislim, da sem bil že kot majhen zelo fribčen. In da mi šola nikoli ni uspela tega vzeti. Karkoli so že z nami počeli, jaz sem še zmeraj ohranil zanimanje za svet in dom.

Mislil pa, da sem zato začel potovati, ker mi je bilo premalo prostora tu. Sem hotel več. Veliko sem bral, in tako dobiš ideje, kam bi rad šel, kaj bi osebno rad izkusil. In kakor se spomnim daleč nazaj, že od majhnega, sem zelo iskal stik z naravo, tako kot tudi z družbo. Oboje me je zanimalo, od obeh se počutim približno enako odvisnega. Jaz nisem samo del družbe, sem tudi del narave. In tega ne bi rad izgubil. Ko sem postal diplomiran ekonomist, sem delal kot "project manager" v Iskri, po 5 letih pa vse skupaj opustil, se usedel na bicikel in odpeljal.

Te je takrat kaj posebnega gnalo? Od kod "odločitev"?

Takrat, 1985, sem se znašel v eni svojstveni situaciji. Družina ni funkcionirala. Ni šlo. Moja partnerka, poročena nisva bila, je začela drugo pot, kamor pa mene ni vleklo. Ker je družina razpadala in ker me je zelo bolelo srce, da sin ne bo imel očeta, sem v bistvu iskal neko vrsto katarze, neko očiščenje. Bicikel sem vzel zaradi tega, da bi se sčistil, obenem pa sem imel tudi notranjo potrebo razdajati svojo ljubezen drugim, če je že ne morem dati mojemu sinu in ženski.

Istočasno se je takrat že dalo močno slutiti, da bo socializem kot družbeni red, v katerega sem verjel in še zmerom malo verjamem, odmiral. Pa še v firmi, Iskri, sem že videl, da tako korumpirano ne bo moglo več dolgo iti. Kot manager sem namreč videl, kam gredo denarji in kdo jih prejema. In ko so meni ponudili denar za pot v Nemčijo, in to veliko denarja, do katerega se absolutno nisem čutil opravičenega, mi je šlo pa čez rob. Vedel sem - če bom vzel,

bom njihov, bom moral ubogat. Če ne bom vzel, me bodo pa sami zbrcali.

In tako - država propada, firma propada, družina propada ... A naj zdaj pijem, pa razbijam okrog, naj maltretiram žensko in otroka in vse; a se čem spravim na bicikel in grem pogledat kam gredo vse te stezice. In tako sem začel.

Iz vseh tvojih del vre energija, entuziazem. S to energijo se poganjaš, z njo polniš samega sebe. Zaradi nje si, kar si. Kako sam doživljaš to življenjsko motivacijo?

Ne vem. Lahko je headtrip, da si vse umišljam. Lahko je pobeg od teh bremen, pritiskov civilizacije. Mogoče pa je vse zaradi tega, ker premalo seksam, jaz ne vem. Jaz ne bi rad nič idealiziral.

Kakor pa spoznavam samega sebe, je človekovo srce res skrivnost. Ampak vidim, da me najbolj gane, kadar ljudje kaj dobrega naredimo. Kadar se potegnemo za tistega, ki je na tleh in ga vsi tepejo.

Seveda sam nekaj rabim, tako kot vsi, še celo bolha rabi psa ne katerem živi, komar rabi žrtev, da ji sesa kri ... samo če tako širše pogledam, hudič, zakaj smo tukaj?

Zato, da baklo življenja, ki smo jo dobili kot darilo, predamo naprej. Richard Bach v svojih Iluzijah pravi, da smo kot zidaki v mostu, ki se pne iz večnosti v večnost. Meni se pa zdi, da ni vredno zapasti v neke kolektivne psihoze tvoje ulice, tvojega kraja,

Te potešitve, motivacijo in energijo torej najdeš v svojem delu. Kako pa tvoje "delo" poteka?

Jaz sem verjetno divji izrastek. Ali pa "self-made-man" kakor pravijo v Avstraliji. Jaz nisem študiral nič tistega, kar počnem. Nobene antropologije, nobene humanistike.

Po občutku delam, po intuiciji. Mene potegne, jaz začutim, da moram nekam iti in če ne grem, je vse narobe. Začutim pač nek klic, ki mu je najbolj slediti. In mi uspeva, ker sem še zdaj živ, pa čeprav sem se včasih spustil v tvegane posle. Kot sem šel na primer ilegalno v Afganistan.

Mislil, da uživam, če izzivam enega zelo močnega. Nikoli ne uživam, če izkoriščam šibkega. Ampak, če pa eno veliko vojsko, tako kot je Kitajska, nategnem in se vtihotapim v Tibet, tako kot je bilo takrat, 90-tega leta, pa čutim eno zadovoljstvo. Tako kot včasih, ko smo se šli Kavbojce in Indijance. Jaz sem bil zmeraj Indijanec, nikoli nisem hotel biti Kavbojce. Oziroma, me je ta vloga zelo hitro minila.

Tak klic sem prvič dobil v Afriki, še ko sem študiral ekonomijo, tam enega 78-tega leta. Takrat sem videl, da ima Afrika toliko stvari, ki jih večina sveta ne vidi, meni so se pa zdele tako lepe in zdelo se mi je pomembno o njej govoriti, da bi jo ljudje lažje razumeli.

To je podobno kot pri Arabcih, Arabci niso samo pregnani trgovci in barabe, ki hočejo vsakega turista okoli obrnit. To je le tista frontna linija, tisto prvo, kar kot turisti doživljamo, če gremo dol. Če pa dalj časa ostaneš v afriških ali v arabskih državah, pa začutiš bogastvo kulture, ki sega daleč nazaj. In spoznavati te kulture je tako,

tvoje države, te zahodne družbe, ki je tako predvsem ali pa zgolj materialno naravnana. Da so drugi užitki, druga zadovoljstva, druge potešitve.

kot bi dobil še ene oči. Ali še en čut. Več občutkov je. Ni samo polka, naša goveja muzika, ampak je zraven še etno. To je toliko hrepenenja, ki prihaja samo od tam in ga pri nas nismo ustvarili. Mi smo naredili

nekaj drugega. In oboje je - kot dve roži, ne moreš reči, da je ena lepa, ena pa grda. Obe sta lepi. Vse so lepe.

V zadnjem času si zelo dejaven na humanitarnem področju. Še najbolj pa te v tem smislu zanima Afrika. Zakaj?

Afrika najbolj trpi, Afrika je najbolj spregledana, afriške kvalitete so najmanj poznane. In to dosti zaradi načrtne kolonialne politike, ki je producirala same take imidže, da so akterji lahko opravičili svoje gospostvo in tja prinesli svojo kulturo, navsezadnje pa tam živče ljudi še zaslužili. Zdaj prihajajo na plan resnice o belgijskem Kongu in lastniku. To je bil belgijski kralj Leopold, ki je pred celim svetom trdil, da gre za največjo humanitarno akcijo v zgodovini - pač cel Kongo bodo izobrazili, ceste jim bodo naredili, delo jim bodo dali - v resnici pa je šlo za najbolj surovo izkoriščanje, kar si ga lahko zamislimo. Če vas ni preskrbela zadosti kavčuka, so toliko in toliko ljudem posekali roke. V muzejih so še zmeraj eksponati in lahko vidiš, da so bile to zelo majhne rokice, ker je bilo otroke pač lažje ujeti kot velike ...

In pogled, kako je to hecno, jaz sem pri nomadih našel kvalitete, ki jih Amerikanci, ki imajo največ dostopa do izobraževanja in informacij, sploh nimajo. Svojevoljnost, svojomiselnost ... Pogled, baje, da zdaj približno 70% Američanov podpira Busha. Da je to mogoče, si jaz lahko razlagam samo tako, da so tumasti kot kultura, kot folk. Ali pa, da so toliko pokvarjeni, da je tudi njim samo do ekstra profitov od nafte. Če je to res, potem je to konec civilizacije. Tudi Rim je začel propadati od znotraj. Ja, pol se pa mora nekaj zgoditi, pol naj gre pa ta Ameriška civilizacija v kurac že enkrat, pizda, pol naj pa res propade, pa naj se začne nov feniks ven iz tega plemena. Oprosti.

Kako se je odvijala tvoja zgodba z Nubami?

V bistvu se je vse to začelo leta 98, ko sva bila z Barbaro v Nubskih gorah. Sicer na Arabski strani, v koncentracijskih taboriščih in sva si obljubila, da bova poskusila tem ljudem pomagati. Prva želja je bila, da bi kranjskega ali pa bohinjskega fajmoštra naštimala, da bi izpeljal eno akcijo zbiranja pomoči. Ko sva prišla domov, je to preraslo v veliko širšo kampanjo.

Ko sem izdal knjigo, je ta pritegnila pozornost naših politikov, tudi ministrstva za zunanje zadeve. Takrat je bil državni sekretar Franko Juri, ki je naštimal svoje ljudi, da so v Ženevi pri OZN, agenciji za človekove pravice, sprožili vprašanje Nubov. Skozi knjigo, pa skozi moje članke, je namreč prišlo ven, da je dol že 15 let od 2 milijonov obleganih še 350000 ljudi, ki so v glavnem samo otroci, žene in starci, ker so bojvniki že padli. In to je bilo skrito zaradi zahodnih interesov.

Izrael in Palestina sta kar naprej v centru pozornosti zaradi izraelskih interesov, da je to v centru

pozornosti, ker se bojijo, da jih bodo Arabci v morje fuknili. Zato je to po vseh medijih in za vsakega, ki ga ubijejo, se izve. Pri Nubah je bilo pa morebiti pol milijona ljudi ubitih, pa noben ni hotel nič vedeti, noben ni hotel ničesar objavljati. In ker se je to dogajalo v tako skritem delu Afrike, v bistvu najbolj črnem delu Afrike, nad močvirji pa pod velikimi puščavami, se je to zelo na skrivaj dogajalo. Kradli so sicer res direktno Arabci, arabski in islamski fundamentalisti in to tudi inspirirani od Bin Ladna pa njegovih ekonomskih poslov tam (Al Kaeda je bila ustanovljena v Sudanu!). Ampak v resnici, zadaj, pa stoji Zahod, naftne kompanije in predvsem ZDA politika.

Ameriška firma Chevron je našla nafto v Sudanu 78 -tega leta. In Arabci so par let kasneje to firmo vrgli ven, ker so si sami zaželeli teh ekstra profitov. Amerikanski interesi na naftnih poljih v Sudanu so potem vložili denar v južne upornike (denke, šinuke, nuere, azande ... - to so črnska plemena v Sudanu) in ti so začeli kakor eno osvobodilno vojno, da bi končali suženjstvo, ki so ga Arabci izvajali pri njih dol, pa nehali to islamizacijo in arabizacijo.

Nube so se pa znašli vmes med tema dvema vojskama. In se točno ve, za kaj se bijeta. Nubam pa ni nič do nafte, Nube samo hočejo ostati kar so, imeti otroke, pa plesati, pa peti še naprej. Zato sva se midva takrat potegnili zanje.

Ali sta se v tem zavzemanju počutila kaj majhna, nemočna, proti velikim organizacijam, vladam in vojskam?

Ja, malo že. Samo pazi, velike Nubijske spomenike (Abu Simbl - to so grobnice in templji faraonov iz 1. tisočletja n.š na jugu Egipta) je rešila ena majhna deklca. Ko so začeli delat veliki jez na Nilu in je grozilo, da bo vsa dolina Nila poplavljen, je ta začela pisati pisma občutljivim politikom in ljudem z močjo in vplivom po svetu. In šele po tem se je UNESCO zmigal in so naredili največjo akcijo reševanja

antičnih spomenikov v zgodovini. Ena majhna deklca je to sprožila. Tako, kakor v Andersenovi pravljici en majhen fantek zavpije "Cesar je nag!". Vsi imajo korist, ne upajo, imajo neke privilegije, ki jih nočejo izgubiti, potem pa eden, ki nima nič s tistimi, tako kot vi, mladi, ki izdajate tole Brco, zavpije, pa saj cesar je vendarle nag!!!!

Od začetka sem bil jaz zelo frustriran. Vem takrat, 98-tega, ko sva prišla nazaj iz Sudana in me je slovenski Unicef povabil, da bi pomagal zbirati sredstva za Sudan, sem jim tam odkrito povedal, da ne dajati denarja centrali v Ameriko, ker bo šel ta denar za koncentracijska taborišča, ne pa k uporniškim družinam. Ker so bila tista taborišča v stvari pasti, vabe, saj so tam imeli hrano in zdravila, ko pa so tja prišli, so ženske takoj obrezali, može pa dali v vojsko in jih uporabili kot janičarje.

Jaz sem na tem gala koncertu v Cankarjevem domu novembra 98 povedal to, ampak - nič se ni zgodilo. Tako, kot da so vse preslišali. Jaz sem jim dal naslove, kam naj pošljejo pomoč. Ali pa sem jim rekel, naj dajo Nubam, ki imajo predstavnika v Londonu in v Nairobiju in bodo oni stvari uredili naprej, če vi sami ne morete in pravite, da samo z vladami lahko delujete ne pa z nekimi uporniški gibanji. No, in ker se nič ni zgodilo še čez eno leto, sem pa začel.

Potem sem pa povedal, da je šlo vse, kar smo mi v Sloveniji takrat zbrali, za ubijanje Nubov. Sledila je reakcija in prišel je sam šef Unicefovih "Emergency programs" iz New Yorka, ki je hotel povedat, da jaz lažem. Takrat so k sreči naši novinarji dali v časopise obe verziji, kasneje smo pa zvedeli, da je šel Unicefov mož naprej v Nemčijo, koder je nemška vlada zagrozila, da bodo popolnoma ukinili vsako izročanje sredstev Unicefu, če ne bodo začeli res pomagat ...

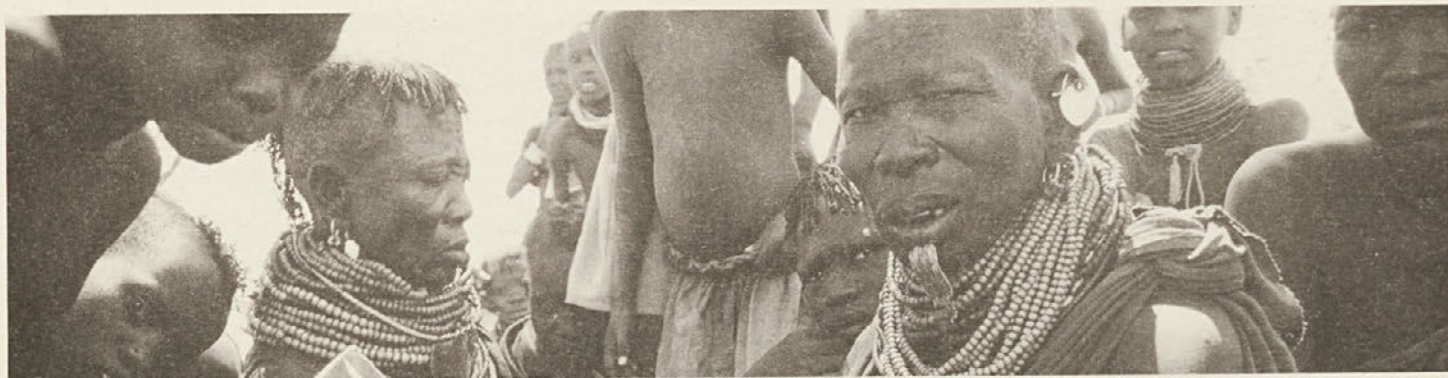
Nekaj se govori tudi o tvojem sporu z National Geographic. Kaj lahko poveš o tem?

To je pa pomembno, ker še ni prišlo ven. In sicer zato, ker sploh ne znam, ne morem povedat. Ker je toliko etično in moralno kontroveržno.

Decembra 2001 sem bil v Washingtonu, ker me je National Geographic povabil, da bi delali dokumentarec o meni. In potem smo se z njimi skregali, ker jaz nisem hotel biti Rambo, kakor so me prikazovali ... In tisto, kakor so prikazovali Sudance, ni res, to so pretiravali, in tudi Arabci v Sudanu niso tako grdi, kakor so jih hoteli prikazati.

In potem, ko smo se razšli, sem preko ameriške organizacije Human Rights Watch prišel v stik z židovskim lobijem, ki je v Ameriki zelo močan. In Židje so zmerom proti Arabcem. Tako so me bili pripravljeni sprejeti na State department-u, prav na oddelku koder vodijo politiko do Sudana. Tam so me vprašali, kaj bi naredil, če bi imel moč? (A veš, ko si me prej vprašala, koliko se čutiš majhnega? No, jaz sem toliko časa sitnaril, da

sem najmočnejšega velikega brata pridobil.) In sem jim rekel, da bi pritisnil nanje. Ker so zdaj, po 11. septembru, čisto presrani in bodo dovolili, da gre ameriška vojska tja. Ker mi smo zmeraj hodili ilegalno, ZN si niso upali, zdaj so šli pa Amerikanci tja. Tako da so zdaj tam, pod poveljstvom enega norveškega generala sicer, ampak ta glavni so Amerikanci, ker so Amerikanci tudi cel ta lobi za reševanje Nubov zagnali.

Zdaj jih je tam 95 in ti ljudje opazujejo, če Arabci še kaj nagajajo Nubam. In to je zdaj tak velik biznis ... Plačo imajo po 150000 do 180000 dolarjev na leto. Ki jih dobi vsak, pa vse imajo zastonj, ker so tam. In ti ljudje gredo tja za eno leto in se kličejo za prostovoljce! Zdaj pa ne bodo nehali in bodo vsi tja hodili, še čez 10 let bodo tja hodili. Ker imajo Zahodnjaki zmeraj "filing za biznis", bo to šlo, zdaj so pa v bistvu še zaščiteni, ker Arabci nič ne upajo. Ker če bi zdajle Arabci spet po Nubah usekali, bi jih Amerika napadla. No, zdaj pa si zamisli mene v vlogi tistega, ki jih je zašpecal, ki jih je tja privlekel, ki bo kriv ...

V svojih prizadevanjih pomagati si se tudi mednarodno povezoval. Bi lahko povedal, kolikšno podporo in pomoč si dobil iz tujine in kolikšno iz Slovenije?

Ja, k vsem sem šel. Tudi k fašistom sem šel. Znotraj Slovenije so prvi reagirali posamezni ljudje. Žena od Janija Kokalja je vse, kar smo prijatelji takrat zbrali za otroke njenega moža, ki se je ponesrečil na Okrešljuleta 98, dala za najbolj ogrožene Nube. Veš, kako je to ganljivo? Recimo Jensterle Damjan je poklical v farmacevtsko firmo v Ljubljani in zagotovil 2100 kg zdravil. Kar tako, na lepe oči. Njegov oče je duhoval 10 Biblij za Nubske kristjane, ki jim je to duhovna hrana, ki jo včasih rabijo še bolj kot tako hrano.

No, kasneje je prišla zraven tudi prva organizacija, Karitas. Potem, ko Unicef ni naredil nič. Čeprav sem njih najprej prosil, ker jih imam za najbližje znanstvenemu, humanističnemu razumevanju sveta. Karitas je cerkvena organizacija, s katero jaz nimam nič, ampak je bil znotraj nje en posameznik, direktor Stane Kerin, ki se je odločil ne samo zbrati, ampak tudi pogledati, ali bo šla pomoč v prave roke. In je šel tudi z mano dol in tvegati, da nas ubijejo ...

Za Nube si se torej kar uspešno zavzel. Kaj oz. kdo pa je tvoje najnovejše zanimanje?

Lansko leto poleti, potem ko sem videl, da so opazovalci res v Nubskih gorah in da poročajo nadrejenim in mene v bistvu ne rabijo več, sem šel pa direktno h Turkonom.

To so pa pastirji, ki pasejo na nikogaršnji zemlji med Etiopijo, Kenijo pa Sudanom, ki pa jih prav tako, več,

na zelo prefinjen način koljejo. Policija, kenijska policija, zamenjuje pomoč za alkohol. Zdaj, ker nomadi, turkanski nomadi, nimajo možnosti prebavljanja alkohola tako kakor mi, oni parkrat pijejo in že so odvisni. Kot mi od heroina recimo. Tako se alkoholiziranost, zatiranje, preganjanje, vsiljevanje ver in življenjskih stilov in podobno pojavljajo kot zelo velike težave, ki bodo lahko iztrebile tudi Turkane.

Zdaj sprašujem popotnika v tebi: videl si veliko sveta in našo Slovenijo. Kako bi ocenil kvaliteto življenja pri nas?

Zmeraj sem žalosten, ko pridem nazaj in vidim, da se ljudje kregajo. Zaradi sosedove kure, ki je šla na njihov vrt, pa zaradi ograj, pa a bo naša ulica ta prva splužena ali ne bo, pa koliko bo širok asfalt pa tako naprej. Boli, ker vem, kako ljudje trpijo zaradi tega in koliko si to sami delamo. Ta naša zavist, pa ta naša nevoščljivost in škodoželjnost, pa bogaboječnost, pa svetoholje, pa ves ta sranje od naše kulture ...

Ko bi pa vendar morali ...

Ja, ceniti to, kar nam je dano. Poglej, kako naravo imamo, kako malo krajev je na svetu, da je tako lepo, kakor je pri nas. Da imamo toliko dobre vode, pa toliko dober zrak pa take reči.

Obenem pa gledam nomadska ljudstva, kakšni so. In ravno zdaj študiram o teh Turkanih, pa tudi skušam malo seznaniti svet, kaj se njimi dogaja. Ni sicer tako hudo kot pri Nubah, samo bodo tudi oni izginili. In mislim, da morajo ostati, že zaradi semena. Zakaj? Zato, ker so posebni, ker se ne pustijo "napumpati" prvemu, ki pride, niti najmanj ne. Pri nomadih, ki so najbolj prvobitni ljudje, je vse drugače.

V sušni dobi živijo praktično samo od živalske krvi, mleka in urina. To je njihova dieta, to je njihova prehrana. Kravam pijejo kri. Pa mleko, če ga imajo, sesirjajo.

Ti ljudje tudi čisto vsak večer plešejo. On in ona v plesu, oba sta v zraku. Ekstaza je. To vse je že zaradi tega, ker se kar naprej selijo. Sledijo naravnemu vzorcu, ki smo ga ljudje živeli od pra-pra-pra veka. Mi vsi smo bili nomadi včasih in jaz mislim, da je to čisto naravno, da je popotovanje v nas vseh. Ampak, odkar smo se naselili neke v Mezopotamiji in začeli delati zidove in ločevati nas, ki smo več vredni, ker smo mestni, pa tiste, ki so izven zidov in so zato barbari, odkar smo začeli standardizirati pa normirati, uporabljati merske enote, ravne ceste, črke, besede ... od takrat je vse narobe. Kar preberi prve zapise o življenju sužnje - civilizacija je zaslužnjevanje. Je pa tudi tisto, kar bi vsi radi, udobje ...

Če bi na primer zaprl moje sosede, da ne bi smeli več v trgovino, pa v cerkev, pa v Kranj, saj bi se jim zmešalo! Bi bili še bolj zabebani! In tako jaz mislim, da je prav, da se naša dežela malo prepiha, jaz sem za

odprtost, pa za sodelovanje z vsemi, s celim svetom. Jaz nisem za to, da se mora zdaj ohraniti tisto naše nacionalno življenje, ko morajo hoditi v teh narodnih nošah, pa samo Prešernovo pa Cankarjansko stvar naprej peljati. Jaz sem za razvoj, a veš, jaz sem za to, da gremo naprej. Jaz nisem starokopiten in upam, da me ljudje ne razumejo, kot da skušam fosilizirati svet. Jaz sem za to, da se ohrani občutljivost. Da ne bomo vsi postali roboti oz. kavbojci. Sem za razvoj, samo za trajnostni razvoj, ne za razvoj za vsako ceno.

Mi lahko, kot raziskovalec, predstaviš možnosti raziskovanja, kjer na primer lahko kot prva vidim slikarje, svetišča ali človeka, ki še ni videl kamere?

Seveda imaš take možnosti. Zakaj pa ne? Glej zemljevid Secret Sights in Northern Territory Coastal Waters, Aboriginal Areas Protection Authority. To so sveta mesta, slikarje v jamah, ki smo jih mi odkrili leta 1995. Noben prej ni vedel za njih (o tem piše v knjigi Samotne sledi). In zdaj je vse zaščiteno z akti. In ameriška vojska, ki je prisotna na ustju te reke in trenira indonezijsko vojsko (to ni nikjer napisano, to nihče ne ve), ne sme po tej reki gor, zaradi teh svetih mest. To se pravi, da smo Amerikance zabebali vsaj tam.

Kaj pa drugi, še neodkriti konci sveta?

Glej, v Afriki so milijonska mesta, o katerih nič ne vemo. Ponavadi se iz Afrike poroča samo o lakoti, boleznih, norih vojnah pa surovinah in plačancih. Ampak v Afriki živi toliko ljudi, o katerih tudi nič ne vemo. Ki sicer niso avtohtoni ali nedotaknjeni (gledajo televizijo, poslušajo radio, imajo časopise), ampak so prav tako zanimivi kot tisti, neke v Zahodni Amazoniji - Indijanci, o katerih piše Pavlo Šimac v svoji knjigi Na divjih rekah Bolivije. On že stalno skuša vzpostaviti kontakt z njimi, pa se mu ne pusti. Jih hodi čakati, gor na reko Rio Madivi, ampak se mu ne pustijo srečati. Obojno možnost imaš torej.

Malo predrzno morda, pa vendar: ali se ti tvoja dobrota izplača? Kako živiš?

Koliko se dobrota ali karkoli že je, izplača, čutiš v sebi. Mene so že zelo velikokrat izkoristili, nategnili. Ampak sem pa od ljudi tudi že veliko dobil. Sploh takrat, ko sem kolesaril. Ko sem bil najbolj ranljiv. Brez denarja sem šel, z 1 dolarjem, to je bil moj budget na dan, sem živel eno leto. Do Bangkoka, na Tajskem. Jasno, da so me ljudje veliko častili, pa okrog vozili in pripovedovali. In zaradi tega imam simpatije z Iranci in s Pakistanci, ki so zdajle na tapeti, kakor da so divjaki pa teroristi. Jaz imam čisto drugo sliko kot jo pa prezentira ta kavbojska vojna mašina.

Kako se tvoje delo dotika tvojega osebnega življenja?

Zelo. Meni se zdi, da imam ravnokar spet težave zaradi tega. Sreče mi poka. Zato sem šel danes na Storžič. Ker grem na Storžič zmeraj takrat, ko rabim navdih ali pa nasvet. In meni ta gora zmeraj nekaj da.

1995 -ega leta sem šel tudi na Storžič. In sem dobil odgovor, da pojdi, vse pusti, ne se iti trgati za otroka tako kot drugi, pa sovražiti, pa nagajati drug drugemu ... Samo takrat sem jaz dobil tudi občutek, da bi moral na silo malo zrihtati tisto mojo žensko, njeno žlahto pa vse skupaj. Je zdaj Jan čisto po njihovo narejen, nič dosti mojega ni v njem. Zelo sva odtujena.

Zato sem se pa zdaj odločil, da se bom boril. Ampak vidim, da nič ne pomaga. Karkoli naredim, je samo še slabše in bom zgleda moral spet iti. Bom moral spet pustiti vse skupaj ...

Kaj pa so zate počitnice, dopust?

Oh, od 98-tega leta ga je bilo tako malo ... Tudi danes, ko sem šel gor, sem skozi pisal. Imam diktafon s sabo, pa še dnevnik in prihajajo ideje, kaj narediti, kako knjigo pisati. V bistvu stalno delam. Ponoči grem na WC, imam zmeraj papir in kuli in ko kaj pade na misel, hitro zapišem, da ne bi do jutraj pozabil.

Mladi želimo uživati trenutek, sedanost, življenje, pa je to včasih kar težko, zavedajoč se vsega, kar se dogaja ... Kaj pa ti misliš o tem?

Jaz v bistvu strašno uživam v tem, kar se grem. Res. Ne bi to delal, kar delam, če ne bi "Specal" tiste gangsterje in kriminalce, ki koljejo ljudi. Če ne bi imel te možnosti, potem bi trpel.

Ko se zjutraj zbudim, se zmeraj najprej spomnim, da je svet tako grd, da je groza. Ampak, potem grem pa tečt v gmajno, pa vidim, da je tudi lep. Da je oboje, dan in noč. Da je tudi takrat, kadar je megla, še zmeraj sonce. Tudi kadar je Gorenjska pokrita z oblaki, je zgoraj še zmeraj sonce. To vidiš, če greš na 2000 m. Ne vem pa, če bom prav dolgo živel, saj se ne šparam kaj dosti. Jaz se trošim ...

Kaj ljubi Tomo Križnar?

Življenje samo, v vseh pojavnih oblikah.

Kaj pa, misliš, je smisel življenja?

Po mojem je tak, kot bistvo vsake rastline ali živali. Do konca se razviti. Potem pa roditi nekaj, ena seme, na, pa umreti, če se da le enkrat, ne pred televizijo na kavču. Konec koncev - umreti v bitki.

predstavlja knjigo

Razen vladajoči kasti, je skoraj vsem Slovincem že postalo jasno, da 'predstavniki ljudstva' ne predstavljajo ljudstva. Naši trenutni voditelji aktivno prezirajo javno mnenje in zdravo pamet ljudstva, brezobzirno postavljajoč interes svojih 'donatorjev' pred dobrobit ljudstva, oziroma na škodo ljudstva. V sistemu kjer 'rola' le 'big money', je večina državljanov Slovenije že prezrtih v 'nevidnost'.

Demokracija v Sloveniji je v krizi. Prebivalstvo se je razdelilo na mogočne in nemočne.

Demokracija je v krizi povsod po svetu, to ve in vidi že vsak otrok. Predvsem je v krizi demokracija v Ameriki. In pred ves svet, predvsem pa pred stroko - psihologe in psihiatre, od katerih še nismo slišali nobeno 'opredelčkanje' Bushove glave - se postavlja smrtno resno vprašanje, kateremu se ne moremo več izogniti: Ali predsednik Amerike, Bush, zasluži Nobelovo nagrado za mir? Ali pa je nor?

Človek - ošaben, pohlepen, smrtonosen Bush in njegov triumvirat (Pentagon), orožarski delničarji in naftaši - kurijo vojne po svetu in imajo moč uničiti človeštvo.

Toda, ali imajo tudi srce, da tega ne bodo storili? Imajo vsaj razum, da svoj samomor iz zasede vidijo?

Ali pa jim srce in razum megli popolna osredotočenost v izplen in nadzorovanje kraje?

Pred Slovenci je vprašanje Nato / ne-Nato. EU / ne-EU.

Kaj bo odločil slovenski narod?

Bo odločil dobičkolovski, kratkovidni razum?

Čustva sovraštva / pripadništva? Ali bo listek na referendumu oddalo srce?

V tiskanju je nova knjiga Miha Jensterla - Samomor iz zasede.

V knjigi lahko vsakdo v luči etike oziroma ekologije vpogleda, kdo je zdrav in kdo bolan. Kaj je 'normalno' / nenormalno. Kdo je 'pacient' in za v norišnico in kdo ni nor.

V knjigi so prikazani vsi vzroki za vzdušje nezaupanja, ki je v zadnjih dvajsetih letih postalo naš 'normalen' odnos s svetom. Vzroki za vso nestrpnost. Vzroki

iz
zasede

za seksološko deviantnost družbe. Vzroki za prihajajočo vojno. A tudi edini - človeški - možni izhod iz krize identifikacije in zmede, sredi katere se nahajamo.

Knjiga je idealno darilo za prijatelja, ki še dvomi, kam bi na referendumu o Natu 'vtaknil' svoj glas. Pa tudi kot darilo staršem, saj razkriva vso kratkovidnost in brezup odrasle (beri otročje) družbe, kot tudi bolečino otroške duše. In postavlja vprašanje celemu človeštvu: Ali res ljubimo svoje otroke? Ali pa jih vidimo še vedno le kot izvrševalce naših sanj? In po potrebi kot 'naš kanonfuter'? Ali vzgajamo svoje otroke v svoboda, ustvarjalna, obzirna, sočustvujoča, kulturna, svetovljanska bitja? Ali pa jih šolamo v vkalupljena 'sistemu prikladna brezsrčna kolesca'? V uniformirane 'profesionalce'? V uniformirance - katerega sistema?

Kaj sanjamo? Kam gremo? Kam nočemo? Kdo nas vodi?

Je res bolje biti med posiljevalci, kot med posiljenimi? Ali pa se je posilstvu moč končno odreči? Je človeštvo zrelo za duhovni preskok?

Kje iskati odgovore?

Komu prisluhniti?

Opozorilo!

Knjiga Samomor iz zasede je pogled na dogajanje, kot ga občuti srce. Kot ga občuti otrok v meni. Otrok v tebi. Vsak otrok sveta.

Tistim toplega srca, predvsem ženskemu delu prebivalstva in otrokom, bodo te vrstice dobrodejne kot Pehtine kapljice za razbolete, slepe oči.

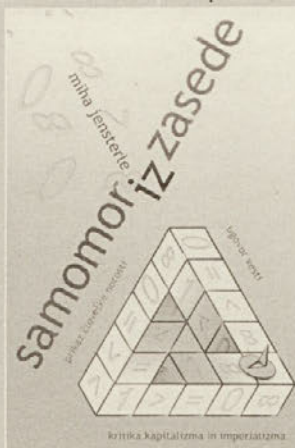
Če pa šteješ sebe za dobrega človeka, a imaš 'slabo' srce, je branje sledečega besedila lahko smrtno nevarno za tvoj EGO; lahko ti postavi življenje na glavo.

V prednaročilu lahko knjigo naročiš po mailu cmense@volja.net. Knjiga ima 222 strani, cena pa bo 2000 sit + poštšina.

O izidu knjige, če se ti zdi zanimiva, obvesti in razveseli še svoje prijatelje.

Lep dan

Miha

postnovoletni sindrom

Sindrom, ki nastopi kmalu po novem letu in traja vsaj par januarskih dni ali pa se zavleče v začetek februarja. Povzroči občutek nelagodja, nemoči, utesnjenosti, morebiti tudi strah pred prihodnostjo. Znano je tudi, da zatre vsakršno ustvarjalnost, kreativnost.

Oseba, ki mi je zelo ljubša, si je tik po novem letu nadela tablico z napisom Smilim se sama sebi. Nisem je najbolje razumela, oziroma je nisem hotela, saj je kvarila moje (še vedno) praznično vzdušje, ki sem se ga bolešno oklepala. Kakor nekateri ne marajo praznikov, veselega decembra in venomer teptajo po njem, poznam veliko mladih oseb, ki ljubijo december in ves bližnji er dovoljeno 24-urno zabavo, ki pride skupaj z njim. Nekateri smo zlahka odvrgli vse probleme in se podali v brezskrbno pohajkovanje po okrašenih ulicah. Še prej pa smo se zavili v tople, muckaste plašče, nataknili volnene rokavice in se za nameček še posuli z bleščicami. Srečevanje starih znancev in okus ravnokar posrkanе medice v ustih nas je osrečeval in zadovoljno smo se v zgodnjih jutranjih urah zakotalili in mehko posteljlo. Pride novo leto in mine v stilu šampanjca, ognjemeta ter tistih "tokrat pa res" obljub (večja delavnost, večja prisotnost na faksu, večje posvečanje telesu in zdravju ...). Vse lepo in prav, dokler se nisem nekega januarskega popoldneva zalotila, da strnim v koledarski napis januar 2003. Po dveh cigaretih premišljevanja ugotovim, da se mi še ne da v januar 2003 in da bi šla vsaj še za kakšen večer v december 2002. Saj veste, na kuhano vino in barsko filozofiranje ali na še malo zimske romantike ob svečah. Naslednji dan presenečeno ugotovim, da že vsi panično drvijo naokoli in pridno opravljajo obveznosti. Zdi se mi smešni. Moje obljubljene hiperaktivnosti še ni od nikoder, najbližji mi je domači kavč in še naprej vztrajno živim kar se le da lenobno. Sredi januarja pa mi srce začne malce hitreje biti, ker se zavem, da se po dolgem času odpravljam v Ljubljano (študirat kajpak). Moje študentsko stanovanje, ki me je vse

ponedeljke prijazno pozdravilo, se mi zdi sedaj sivo, nedomače. Čudim se svoji slabi volji, hkrati pa se vsako minuto bolj jezim na "plundraste" ceste, na sneg, ki je prišel mesec dni prepozno in moje mokre čevlje, v katerih zmrzujem in čakam, da prometni zamašek mine. Opazujem ljudi in zgroženo ugotavljam, kako hitro so si spet nadeli resnobne obraze in se podali v bitko s časom.

Končno se sprijaznim in se vržem v delo. Vedno bolj žalostni obraz ugotavlja, da je dela preveč in začnem se rahlo smiliti sama sebi. Ker ugotovim, da mi gre smiljenje sami sebi bolje kot kup opravil, se začnem še bolj smiliti sama sebi. Ponovno se spravim k sebi, a mi kot nalašč pota prekriža bolezen. Krivim mokre čevlje in patetično obupujem v horizontalnem položaju. Hkrati pa se še odjavim od prvega izpita. Ker sama nič ne naredim, da bi ozdravela, se bolezen vleče in vleče. Postajam nestrpna in želim si samo e zdravja (hvaležna stari mami, ker se vneto strinja z mano, da je zdravje najpomembnejše). Ozdravim, odlično počutje pa mi pravi, da lahko

storim prav vse. Optimistično se znova vržem v zastavljene naloge, a na žalost ne storim prav vseh. Hudo si očitam. A na koncu le spredim. Leto 2003 je že kar nekaj časa z nami in veliko nas je takih, ki smo se vanj podali z zamudo. Komaj ovržena črnogledost se je preobrazila v izpolnjevanje obljub ali v uspešnejši vsakdan. Ker pa nam ob prvem poskusu ne uspe vse brezhibno, si strogo očitamo.

Nove, januarske napake so veliko bolj nedopustne kot tiste decembrske. Zakaj? V idiličnem decembru je veseljačenje na prvem mestu, napake zlahka spregledamo in vse skupaj premaknemo na januar. Nič hudega. Zadevo lahko zelo ublažimo, če se ne slepimo. Entuziazem do dela bo prišel počasi nazaj, ne v enem dnevu. Napake bomo delali še naprej, saj nihče ni popoln. Naši nadrejeni bodo z nami tu in tam nezadovoljni, spet drugič nas bodo opevali. Tudi sami bomo včasih razočarani nad sabo.

SREČNO IN
VESELO NOVO
LETO 200
IN VELIKO
TA \$ TA SREČ
TA VOR ZUR
ZA 2003 TA
SFLOH OH.
IN OH.

s p e t
d r u g i č

bomo skrajno narcisoidni. Tako pač je. Uspehi in padci. Navdušenost in otopelost. Žvrgolenje od sreče in žalost na vrhuncu. Vse to je prinašalo leto 2002 in ravno takšno, z obilico vsega, nam je bilo všeč. Verjemite, zagotovo bo tako tudi leto 2003!

Nataša Globočnik

slovenska psihia- trijska

Se spomnite mlade Špele, ki je malo pred koncem prejšnjega leta "odšla" iz Polja, kjer se je zdravila, njeni starši pa so se obrnili na medije, da bi jim le-ti pomagali pri iskanju hčerke. Kritizirali so slovensko psihiatrijo, saj se je Špela dobesedno sprehodila iz odprtega oddelka psihiatrične ustanove. In tudi po tem, ko so mladenko našli, je bilo še mogoče slišati kako pikro na račun psihiatričnega zdravljenja v Sloveniji in to ne samo s strani Špelinih staršev. In da je marsikaj narobe, se ve že dolgo. Spregovori pa se le ob takšnih in drugačnih "prilikah", oz. ko gre kaj očitno narobe ...

Tisti med vami, ki ste bili že kdaj v kaki slovenski psihiatrični bolnišnici (kot pacient ali kot obiskovalec), že veste, kako stvari potekajo. Verjamem pa, da je med vami veliko takih, ki imajo o tej temi svoje mnenje, niso pa še imeli priložnosti ogledati si vso stvar "od blizu". Najprej naj navedem eno samo spoznanje, do katerega sem prišla v nekaj letih odkar spremljam to "sceno". Pozabite na besedo bolnišnica. O.K., da se razumemo, v čem je stvar: jaz pod besedo bolnišnica razumem ustanovo, kjer ljudi (o)zdravijo. Osebo menim, da psihiatričnih bolnišnic v Sloveniji nimamo, oz. jaz še nisem slišala zanje. Torej jih bom imenovala kar t. i. psihiatrične bolnišnice. Teh ustanov imamo v Sloveniji kar nekaj, Begunje, Polje, Idrija so le tri med njimi. Funkcioniranje teh ustanov je meni pravzaprav skrajno čudno. Ne samo, da požrejo ogromno zdravstvenega denarja (ki ga je, kot vemo, vedno premalo; sicer pa se vam bo - če se vem že ni - kmalu zgodilo, da boste morali za precej osnovne zdravstvene storitve globoko seči v žep), ampak so tudi skrajno neučinkovite. Spodaj podpisana poznam nešteto primerov ljudi, ki so že bili na zdravljenju, pa se v te t. i. bol-

nišnice pridno vračajo, da o njihovih boleznih niti ne govorimo (beri: nič ni bilo ozdravljeno). Torej proč vržen denar. In ne mislite, da je to poceni; račun samo za t. i. zdravlila lahko znaša več "cankarjev" na mesec. Seveda pa tudi celodnevna oskrba v t. i. bolnišnici ni poceni. In ja, tudi pred zdravlila sem postavila "tako imenovana". Zdravila? Jaz bi temu rekla preprosto in po domače droge, mamila ali kakorkoli že hočete. Ste že kdaj videli pacienta v naših t. i. psihiatričnih bolnišnicah? Ste? Je bil to človek na zdravljenju bolezni ali "zadetek", ki je komaj lahko govoril in kateremu je osnovna človeška motorika povzročala precej problemov? In kaj je ta človek počel? Se je udeleževal kake terapije ali pa je hodil gor in dol po hodniku? O.K., bodimo poštene, obstajajo npr. delavnice in podobne stvari, ampak vedno bolj ugotavljam, da je pacient bolj kot ne prepuščen samemu sebi. In če začne uganjati kak hrup ali podobne pizdarije, potem mu pač servirajo še več mamil. Omeniti velja tudi dejstvo, da tudi v ostalih ("navadnih") bolnišnicah velja načelo pomagaj si sam (in Bog ti bo pomagal). Avtorica tega članka je bila namreč primorana uporabiti precej domišljije, ko se je po poškodbi obraza poskušala hraniti z navadnim priborom. Če ne moreš odpreti ust, tudi žlica ne gre v usta, kajne? Ampak to je zdravstvenemu osebju očitno postranska stvar.

Po izkušnjah z delovanjem ene izmed slovenskih psihiatričnih ustanov lahko trdim, da morajo pacienti na zdravljenje marsikaj prinesiti s seboj, odvisni so od sorodnikov, oz. znancev, saj je npr. na odprti oddelki ene izmed teh ustanov potrebno prinesiti milo. Da se lahko pacient sploh umije. Mogoče bomo morali kmalu s seboj v bolnišnico prinesiti tudi rjuhe, pa topli in hladni obrok itd. Za ostale stvari (beri: zdravljenje psihičnih motenj, bolezni) pa kao skrbijo oni. Ja, seveda! Na tak pasiven način, ki vključuje v glavnem le jemanje "zdravil" in pogovor z zdravnikom (pogovori so zelo "dolgi"), je pač težko kogarkoli (p)ozdraviti.

Kaj bi se torej dalo na tem področju pametnega storiti? Menim, da bi bilo najprej potrebno predrugačiti celoten sistem, ki se ukvarja s psihiatričnimi problemi. In čeprav sama še nisem imela te časti, da bi se kot pacient lahko udeležila psihiatričnega zdravljenja (postelja, hrana in droge zastoj!), mislim, da je meja med normalnostjo in norostjo zelo tanka in zato nikoli ne bodimo prepričani, da se kdo od naših bližnjih ali mi sami ne bomo znašli na mestu pacienta

slovenske psihiatrije. Torej to zadeva vse nas, ne samo "norce" (ne pozabite, da se v teh ustanovah znajdejo tudi odvisniki in podobni primeri!). Obstoječi sistem pa vas ne bo (p)ozdravil, še zdaleč ne. In kljub temu, da se dostikrat z znanim dr. Rugljem ne strinjam, sem glede njegovega zdravljenja alkoholikov prav navdušena. Tisti ljudje vedo, kaj je to zdravljenje in aktivnost. Pacienti uradne slovenske psihiatrije ne. Naj se na koncu vprašam, komu tak sistem koristi, državi, nam? To, da imamo

vedno več "norcev" in kandidatov za to mesto, je druga stvar, je stvar našega načina življenja. In tudi t. i. zdravljenje kljub zapravljenemu denarju služi sistemu? Očitno da.

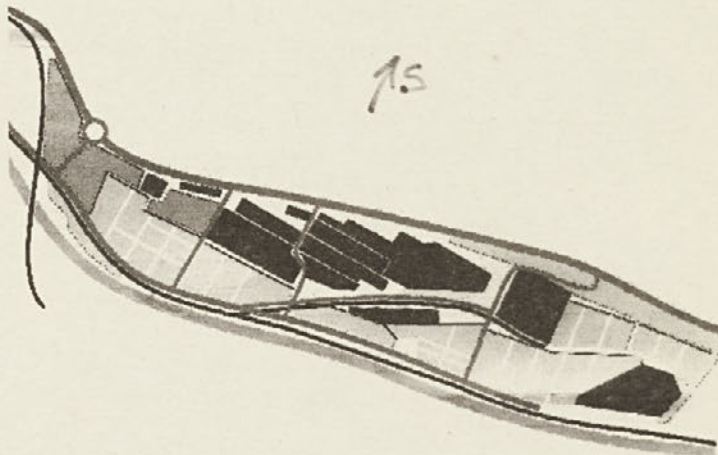
prometni problemi

Lep pozdrav vsem bralcem Brce. Pa pogledajmo kaj bomo danes prometnega rekli. V prejšnji Brci ste lahko prebrali članek o tem, kako morajo biti Jesenice najprej pametne, da bi bile lahko lepe. Se strinjam! Avtor članka pa mi verjetno ne bo zameril, če malo njegove vode napeljem na svoj mlin.

Verjetno ni Jeseničana, ki ne bi opazil, da se zadnje čase v našem kraju kar precej novega gradi in obnavlja. Pogledjmo, kaj od tega bo pametno in kaj lepo.

V sedanjem križišču Ceste Železarjev in Delavske ceste se bo gradil nov rondo, ki bo z novo cesto povezoval tudi Industrijsko cono. Pametno? Sigurno! Lepo? Najbrž tudi. Tisti, ki ste brali moj prejšnji članek boste sigurno rekli: "Evo Košir! Pa si dobil ta tvoj k... rondo! Zdaj nam pa nehaj težiti!" O.K. Vse lepo in prav. Pa bi vseeno pogledali še malo dlje v prihodnost. Prav zato sem članku priložil skico, da bo lažje razvidno o čem govorim. Kot je iz skice razvidno, je cesta, ki povezuje rondo z novo industrijsko cono, zelo kratka, križišče na tem mestu pa naj bi bilo semaforso. Pametno? Ne! Lepo? Tudi ne! Ker nisem ravno umetnik, bi raje obrazložil zakaj ni pametno. Predvsem ob prometnih konicah se bo ob rdeči luči na semaforju nabrala dolga kolona, ki bo z lahkoto segala do rondoja. Rdeča luč na semaforju bo gorela vsaj minuto in v tem času se hitro pojavi kolona dvajsetih stoječih vozil. Problem pri semaforju je tudi ta, da ko se prižge zelena luč, ne speljejo vsa vozila hkrati, ampak z zamikom. Da spelje 20. vozilo, mine dodatnih 30 sekund, medtem pa zadaj prihajajo nova vozila in zastoji so tu. Rondo namreč omogoča velik pretok vozil in stoječega prometa praviloma v takih križiščih ni. Ne morem se znebiti občutka, da na to ni nihče pomislil in da bo spet vse na pol narejeno. Kaj res ne bi bilo bolje odkupiti tistih nekaj kvadratnih metrov zemlje in namesto semaforja naredili še en rondo?

Dovolite mi, da spregovorim še nekaj o novi Industrijski cesti, ki bo izgleda postala legendarna, še preden bo predana namenu. Cesta bo povezovala Slovenski Javornik in Plavški travnik in bo vodila skozi železarno, mimo Lesnine in Dinosa. Na skici je lepo vidno, da bo cesta ravna kot palačinka in da bo glavna aktivnost šoferjev tu pritiskanje na plin. Verjetno nas v prihodnosti čaka sledeč scenarij: Ko se bo ugotovilo, da ljudje po cesti preveč divjajo,

bodo najprej postavili prometne znake za omejitev hitrosti. Klasika. To zna vsak. Ker seveda to ne bo zaleglo, bo kasneje na posameznih odsekih ceste stal redar, ki bo poskrbel, da bo nekaj dni mir. In na koncu, ko tudi to ne bo zaleglo, še zadnja BRIJANTNA REŠITEV; -hitrostne ovire. Pametno??? Lepo???

Da pa ne bo članek preveč črnogled, sem najboljšo prihranil za konec. V prejšnji Brci je bilo kar nekaj polemik o morebitni fontani na Čufarjevem trgu. Kaj pa če bi fontana namesto na trgu stala na sredini novega rondoja, kot ta na sliki, ki je le ena od mnogih, ki krasijo špansko glavno mesto?

Pa naj še kdo reče, da ne prispevam za pametne in lepe Jesenice.

Košir

EU program MLADINA

kar 10 milijonov EUR za projekte čezmejnega sodelovanja do leta 2006

Junija lansko leto je Društvo mladih Jesenice (DMJ) v sodelovanju z Uradom RS za mladino pripravilo delavnico z naslovom Ti povej. Namenjena je bila iskanju idej mladih ljudi iz vse Slovenije, ki so na delavnici spoznali, kako iz ideje nastane projekt. Na zaključni prireditvi projekta Ti povej!, ki jo je Urad pripravil konec lanskega leta v Ljubljani, sem se srečal tudi z Barbaro Zupan, predstavnico Nacionalne agencije Mladina, ki je na kratko predstavila projekt čezmejnega sodelovanja in me povabila, da se v začetku januarja udeležim štiridnevnega seminarja v Avstriji. Glede na to, da Jesenice ležijo v neposredni bližini Italije kot tudi Avstrije, se mi je zdelo potrebno, da bolje spoznamo te programe, ki jih pripravlja in financira Evropska unija in da na tej osnovi začnemo pripravljati prekomejne (cross border) projekte za mlade in mladinske organizacije.

Potreba je torej narekovala, da sem se v četrtek, 9. januarja usedel na vlak, kjer sem najprej spoznal še ostale tri predstavnike slovenskih mladinskih organizacij: Petro iz Mladinskega centra Brežice, Janjo iz ljubljanskega ŠKUC-a in Mitja iz Mladinskega centra Velenje. Zamude vlakov so zaradi obilnega sneženja poskrbele za to, da smo potovali precej več časa kot smo pričakovali in se v Mühlfunviertel pripeljali šele zvečer. Že z večerjo smo spoznali, da avstrijska hrana ne predstavlja prave alternative domači in da se bomo teh nekaj dni pač morali zadovoljiti z drugačno (beri: umetno) hrano.

Kljub neokusni hrani pa smo sami poskrbeli za to, da smo preživeli zanimive trenutke.

Poleg Slovencev so se seminarja udeležili predstavniki mladinskih organizacij držav kandidatk EU (Slovaška, Poljska, Madžarska) ter predstavniki mladinskih orga-

nizacij držav članic EU (Italija, Avstrija, Nemčija).

Seminar je bil delovno usmerjen. Najprej smo spoznali okvire za pripravo prekomejnih projektov, ki so namenjeni predvsem temu, da se mladi in mladinske organizacije iz dveh sosednjih držav bolje spoznajo, da skupaj pripravijo projekte na različnih področjih. Skupna točka teh projektov pa mora biti v luči povezovanja držav kandidatk EU z državami članicami EU, torej v sprejemanju drugačnosti, tolerantnosti, proti ksenofobiji in rasizmu. Nadaljevali smo s predstavitvijo organizacij iz katerih prihajamo ter s pripravo idej oziroma konkretnih prekomejnih projektov. Številna nova znanstva smo izkoristili tudi za izmenjavo izkušenj iz dela mladinskih organizacij.

V okviru prekomejnega sodelovanja potekata dve vrsti projektov, ki so namenjeni predvsem mladim starim od 15 do 25 let. Prva vrsta projektov se nanaša na prekomejne izmenjave skupin mladih, druga pa na prostovoljno delo mladih v mladinskih organizacijah v partnerskih državah (za Slovenijo sta to Avstrija in Italija).

Konkretno to zgleda tako, da se v prvem primeru skupina mladih iz Slovenije dogovori s partnersko organizacijo iz Avstrije ali Italije za skupni projekt, v okviru katerega udeleženci na določenem področju (kultura, šport,

izobraževanje, ...) izvedejo dogovorjen program, v okviru katerega je potrebno poleg vsebinskih izpolniti tudi prej omenjene cilje (sprejemanje drugačnosti, tolerantnosti, proti ksenofobiji ter rasizmu) in predstavljajo zahteve EU kot financerja programa.

Druga vrsta projektov je evropska prostovoljna služba (EVS). Sem spadajo izmenjave mladih prostovoljcev med mladinskimi organizacijami. Tako se lahko vsakdo odloči, da bo določen čas kot prostovoljec sodeloval pri delu izbrane partnerske organizacije v drugi državi. Ta čas pa lahko prostovoljec poleg dela v mladinski organizaciji izkoristi tudi za spoznavanje druge kulture, jezika, ljudi in kar je tudi zelo pomembno, za nabiranje (pre)potrebni izkušenj za življenje.

Za te programe, ki jih EU izvaja na vseh tistih območjih, kjer se bodo v EU vključile nove države, bodo do leta 2006 namenili 10 milijonov EUR. Iz tega fonda se tako krijejo celotni stroški prekomejnih projektov. Glede na to, da med mladimi narašča zanimanje za te programe se bomo tudi na Jesenicah potrudili in te programe ponudili mladim ter jih spodbudili k sodelovanju.

Za vse podrobnejše informacije v zvezi z evropsko prostovoljno službo in prekomejnimi (cross border) projekti se lahko obrnete na naslov Društvo mladih Jesenice, Titova 55, Jesenice, na e-naslov dmj@email.si ali GSM 041 55 77 35.

Pa še to: meseca maja bo v Radovljici potekal večdnevni seminar, na katerem bodo zainteresirani lahko podrobneje spoznali te projekte in se s predstavniki organizacij iz drugih držav tudi dogovorili za konkretni projekt.

Kako daleč je padlo jabolko
z drevesa spoznanja...

Zdaj grizejo vanj,
ko si pišejo priznanja
in ga pljuvajo ven,
da raja se klanja.

Ta za glavo oprano
dobi le čežano.

najraje kritiziram

Napisala bom monodramo iz katere bo jasno, da sem največja faca na tej strani kozmosa. Vse tiste, ki jim ne bom všeč, bom razglasila za ljudi s predsodki. Potem ko si bodo ljudje ogledali mojo monodramo (ki bo seveda kritizirala vsakogar in vse po malem - in na zelo humoren način - pa tudi mene), bodo ugotovili, da je moj način življenja edini pravi, edini s smislom, celo edini mogoč. Vse skupaj se bo seveda začelo s tem, kaj vse bi rada spremenila v in na sebi, končalo pa s tem, da sem itak najbolj cool taka kot sem in bi bilo absurdno, če bi kaj spreminjala. Samo rada se moram imeti. Potem me bodo imeli radi tudi drugi. In to je moj cilj.

Ne, nisem si pravkar ogledala kakšne monodrame. In ne, nisem ravno prebrala kakšne pop-psihološke knjige (naprimer 10 korakov do srečnega Jaza). Ampak opažam, da zadnje čase (ki so menda krizni) veliko in pogosto kritiziram. Vse. Politični sistem, gospodarstvo, kulturo, ljudi kot družbena bitja, ljudi kot individume, vreme, stanje na cesti, čut za ekologijo. In nikakor mi ni jasno, kako da me ne poslušajo. Kako, da ne sprevidijo, da imam vedno prav, da se na vse spoznam, da sem neodkrit genij na vseh področjih, celo zmotljiva (se opravičujem), ampak nikakor nisem nepravilna. Sem nasploh boljša od vseh ostalih in prav bi bilo, ko bi ti ostali to spoznali (poglejte, rime stesam kar iz rokava). Edina razlaga, da moje genijevstvo še ni način življenja, je v tem, da so drugi premalo nadarjeni, da bi to genijevstvo sploh prepoznali. Bodo že videli, ko bom dala vse od sebe, ko bo prišel moj trenutek, ko bo zasijala moja zvezda. Ker jaz zmorem. Vse. Vendar me ovira pretirana skromnost. V le-tej je problem. Vzgjajali so me, da je skromnost največja čednost. In to se je zapisalo v mojo podzavest do te mere, da je postalo ovira. Kadar sem v šoli znala, si nisem upala dvigniti roke, ker sem se bala, da bodo mislili, da se baham. Pa tudi smilili so se mi vsi tisti, ki niso znali. In prav zato bom napisala monodramo, da mi bodo vsi prisiljeni prisluhniti.

Sem ugotovila (ker sem tako genialna), da zadnje čase ljudje neprestano nekaj kritiziramo. Pri tem se seveda delamo pametne in žrtve (in nikakor ne zanikam, da imamo včasih celo prav), Oni (vedno obstajajo Oni, drugače jih iščemo z lučjo pri belem dnevu, v skrajni sili si jih izmislimo) pa so zlobni, včasih celo neumni, vedno nepravilni, so proti nam in nas ogrožajo, o Nas pa verjetno razmišljajo na podoben način.

Če parafraziram neko znano misel; naj imam moč spremeniti, kar se spremeniti da, naj imam srce, da sprejem tisto, kar se ne da spremeniti in naj imam dovolj razuma, da ločim med obojima.

Neja :)

pustite me, dolgčas mi je!!!

Piše: Fails Pašić

"Delati, končati, objaviti...."
(Faraday, angleški fizik in kemik)

Kontradiktornost v samem naslovu. Pustite me in še dolgčas mi je!? Bolje rečeno, pomagajte mi, dolgčas mi je. Sklop besed, ki jih nikoli ne uporabljam. Le poskušam parafrazirati posamezne subjekte. "Upanje je kot nočno nebo, nikdar ni tako temno, da ne bi odkrili kake zvezde." (O. Feuillet). In tako tudi jaz upam....da bo karkoli pregnalo dolgčas doma, v službi, v šoli, med prazniki, po praznikih....

Izbrala sem si dejavnost, ki nekako ustreza mojim sposobnostim. Pisanje. Ker je beseda obvezujoča. In ker tisto kar počnem, počnem z vsemi svojimi močmi. In ker nikoli ne računam na nikogar. Razen nase. In če moje pisanje dolgočasi bralce, tako kot nekateri bralci dolgočasijo mene, jim odpustim. La Rochefoucauld, francoski moralist, je dejal: "Največkrat se dolgočasimo z ljudmi, s katerimi se ni dovoljeno dolgočasiti." Z mano tudi ne.

Nekateri pravijo, da je kulturni praznik čisto brez zveze. Se ne strinjam. V Sloveniji še vedno prevladuje mit o kulturi kot nekakšni razsvetljeni beračici, ki v primerjavi z ostalimi družbenimi segmenti nikakor ne more prilesti na zeleno vejo, zato ji ne preostane drugega, kot da mazohistično

uživa v svojem večnem trpljenju. Vse skupaj ni nič drugega kot ena velika utvara, saj je bil leta 2000 v Sloveniji delež javnih sredstev za kulturo v bruto domačem proizvodu 0,90 odstotka, kar je odstotkovno celo več kot v marsikateri drugi evropski državi. Veliko bolj problematično je, kam gredo vsa ta sredstva, kar pa je seveda stvar kulturne politike. Kulturna pokrajina je v Sloveniji precej dolgočasna. Denar gre kar po inerciji vedno v iste žepe, tako da se pri mizi mastijo vedno eni in isti požeruhi, pod mizo pa drobtine lovijo ravno tako eni in isti sestranci. In jaz sem ena izmed njih. Požeruh ali sestranc? Who cares....če je pa vsem dolgčas!

adijo zemlja, naš planet

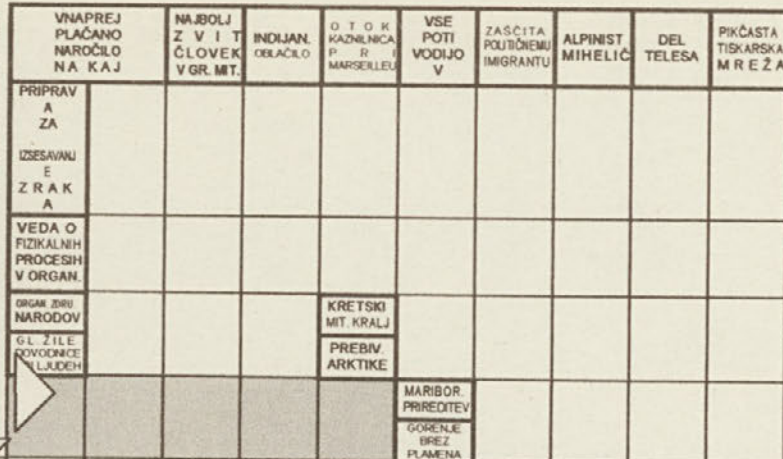
Zadnja ptica umira,
sonce prah požira,
riba za zrakom hlada,
senca za smrtjo hira,
Zemlja umira.

Zemlja se totalno podira.

Josip Kalašnikov

DEMOKRATIČNA DESIDENTSKA SLIKA,
KI POSREDEVA TOTALITARNI
ČAS 80-ih, KO JE OVETEL
PUNK

mi so

Posredujemo ugodna posojila za nakup nepremičnin - hitra realizacija.

foto Claudia

Jesenice, Titova 58, tel.: 04/ 5 831 387

**fotografije v 1 uri*

**fotografije za dokumente - 3 min*

**portretna dela*

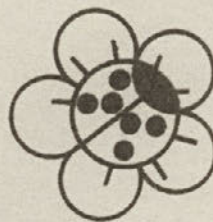
**fotografiranje na terenu*

**presnemavanje video kaset*

**prodaja filmov in*

fotoaparatorov

**drobna darila*

- NAJHITREJŠE IZPLAČEVANJE ZASLUŽKOV NA DAN PREJEMA PLAČILA OD DELODAJALCA.
- IZPLAČILO AKONTACIJE PRI DELODAJALCIH, KI REDNO IZPOLNJUJEJO SVOJE OBVEZNOSTI DO MLADINSKEGA SERVISA.
- MOŽNOST NAROČANJA NAPOTNIC PO TELEFONU IN PREKO E-MAILA.
- POŠILJANJE NAPOTNIC DOMOV ALI K DELODAJALCU, POŠILJANJE NAPOTNIC OB VSAKEM PRIČETKU MESECA SKOZI VSE LETO.
- INFORMACIJE O NAKAZILIH NA AVTOMATSKEM TELEFONSKEM ODZIVNIKU 5303 550 IN SMS SPOROČILIH.
- NAKAZOVANJE SREDSTEV KLUBU ŠTUDENTOV
- 10 LET POSLOVANJA IN IZKUŠENJ - SMO PRIJAZNI, HITRI IN ZANESLJIVI.

Gorenjska cesta 25,
Radvljica; tel: 53 03 555

Izpostava JESENICE,
Cesta maršala Tita 7
(nad pizzerijo Domino);
tel: 583 50 20

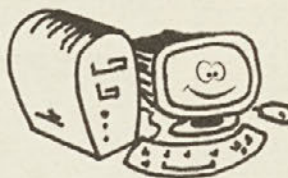
www.ml-servis-radvljica.si
info@ml-servis-radvljica.si

OPTIKA MESEC

OČESNA AMBULANTA

Titova 31, JESENICE
Tel. & fax: ++386 (0)4 583 26 63

POPUST S ŠTUDENTSKO IN DIJAŠKO IZKAZNICO

cena z DDV samo
82.990 SIT
monitor Relisys 15"
31.680 SIT
z monitorjem in
tiskalnikom EPSON
132.660 SIT

PCX računalniki

Primerni za šolo, doma in
za poslovno uporabo:

Osební računalnik Via C3 900 MHz, 128 MB RAM, trdi disk 20 GB, CD ROM 52x hitrost, zvočniki, miška, tipkovnica, Priporočamo še nakup Windows ME ali 98. Posebni popusti za gotovino, ter za nakup z dijaško in študentsko izkaznico.

3BM
Jesenice

elektronika in mikroročunalnik

Cesta železarjev 7, Jesenice, tel. 58-36-444, www.3bm.si

obeta se!

STRIPOVSKA DELAVNICA (21. & 24.3. - nanabush i.a. od 18.00 - 20.00)

BRCA PUSTNI ŽUR (1.3.2003 - nanabush impro art)